

Nr. 4

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004

23 juli 2004

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MORGENVERGADERING

BERAADSLAGING REGEERAKKOORD

Inhoud

Nr. 4

Vrijdag 23 juli 2004
Morgenvergadering

Berichten van verhindering	1
Boodschappen	1
Regeerakkoord – 31 (2004) – Nr. 1	
Beraadslaging Sprekers : de heren Filip Dewinter en André Denys , mevrouw Patricia Ceysens, de heren Bart De Wever, Kris Van Dijck en Ludwig Caluwé, mevrouw Caroline Gennez, de heren Luc Martens, Jos Stassen, Erik Matthijs, Joris Van Hauthem, Erik Tack en Jean-Marie Dedecker, minister Dirk Van Mechelen, minister Frank Vandenbroucke, minister Inge Vervotte, minister Marino Keulen en minister Bert Anciaux	1
Regeling van de werkzaamheden	32

VOORZITTER : De heer Norbert De Batselier

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 10.04 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Christian Van Eyken : buitenslands;

Helga Stevens : familieverplichtingen.

BOODSCHAPPEN

De voorzitter : Dames en heren, bij brief van 19 juli 2004 deelt de voorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad mee dat die raad ter vergadering van die dag voor wettig en voltallig is verklaard.

Bij brief van 19 juli 2004 deelt de voorzitter van de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie mee dat die vergadering ter vergadering van die dag voor wettig en voltallig is verklaard.

Bij brief van 20 juli 2004 deelt de voorzitter van de Assemblée de la Commission communautaire française mee dat die assemblee zich ter vergadering van die dag heeft geconstitueerd.

REGEERAKKOORD

– 31 (2004) – Nr. 1

Beraadslaging

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de beraadslaging over het regeerakkoord.

De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter (*Op de tribune*) : Mijnheer Leterme, ik wil u namens mijn fractie feliciteren met uw aanstelling als minister-president. Hetzelfde geldt trouwens voor de leden van uw regering.

Mijnheer de minister-president, toen u gisterenmiddag het woord voerde en ik daarbij even de ogen sloot – niet uit verveling, hoewel uw toespraak een hoog ‘Bond zonder Naam-gehalte’ had, maar om me beter te kunnen concentreren – had ik de indruk in een teletijdmachine te zijn terechtgekomen. Het lezen van uw regeerakkoord en het aanhoren van uw toespraak bezorgden me een flashbackeffect.

Paars is inderdaad terug van weggeweest. Nochtans heeft de kiezer op 13 juni paars, mede onder uw impuls, afgestraft. De verkiezingsuitslag was bijzonder duidelijk. Weg met paars, paars uit de regering en liefst naar de oppositiebank. De Vlaamse kiezer koos op 13 juni massaal voor de oppositiepartijen, namelijk het Vlaams Blok, en CD&V-N-VA. Ommekeer, vernieuwing, verandering, dat waren de concrete beloftes die u hebt gedaan namens het kartel CD&V-N-VA. ‘Weg met paars’, riep u samen met de heer Bourgeois. Gedurende 5 jaar heeft CD&V een bijzondere harde en agressieve campagne gevoerd tegen alles wat paars was.

‘Paars is Vlaanderen Vakantieland’, zei u tijdens het verkiezingscongres op 24 april 2004. ‘Paars is een rondreizend volkstheater’, aldus de heer De Crem in het Nieuwsblad van 21 december 2003. ‘Met Verhofstadt zijn we lager gevallen dan Botswana’, verklaarde u tijdens uw nieuwjaarsreceptie van 24 januari 2004. ‘Ons doel is de paarse regering wegspelen’, aldus de heer Van Rompuy in de Gazet van Antwerpen. ‘Paars is de meest anti-Vlaamse regering ooit’, zei u in het Nieuwsblad van 17 juni 2003. ‘Wie paars wil wegstemmen, stemt op ons’, verklaarde u in de Morgen van 4 april 2004. ‘We gaan onze ziel niet zomaar verkopen om depanneur te spelen voor socialisten en liberalen’, beweerde u tijdens een interview met De Standaard op 7 februari 2004. En kijk wie daar nu zit : de depanneur van paars, van de verliezende partijen op 13 juni.

CD&V is samen met de N-VA de kruiwagen geworden van paars. Dankzij Leterme en co zit paars steviger in het zadel dan ooit. Mijnheer de

Dewinter

minister-president, heel wat kiezers hebben in eer en geweten hun steun en hun stem gegeven aan CD&V-N-VA net omwille van die drang naar ommekeer, die drang naar verandering en vernieuwing, die drang om die paarse meerderheid met haar vele beloftes af te straffen. De ontzuivering en, vooral, de frustratie bij heel wat van die kiezers moet vandaag bijzonder groot zijn. In plaats van vernieuwing, verandering en ommekeer krijgt de kiezer meer van hetzelfde. In plaats van minder paars krijgt hij nog eens 5 jaar paars extra ! Hij krijgt een paars-bis, een paars-plus, een coalitie van socialisten en liberalen, ditmaal niet aangevuld met de groenen maar met CD&V en N-VA. Rooms-paars-bis is geboren !

Geachte collega's, het cordon sanitaire heeft na 13 juni inderdaad een monstertje met zes koppen gecreëerd. Het cordon sanitaire zorgt er momenteel voor dat heel wat kiezers – meer dan 1 miljoen mensen die hun stem hebben uitgebracht op onze partij – zich met stijgende verontwaardiging afvragen waarom zij nog gaan stemmen, waarom er überhaupt nog verkiezingen in ons land worden georganiseerd. Wat er ook gebeurt, de verliezers blijven aan de macht en de winnaars worden verketterd, uitgespuwd, gediaboliseerd en naar de oppositie verwezen. Wat een schitterende uitvinding toch het cordon sanitaire ! Winst of verlies : altijd prijs ! De wil van de kiezer is allang niet meer heilig. Het cordon sanitaire is de levensverzekering geworden van links in Vlaanderen. Het cordon sanitaire zorgt ervoor dat de linkerzijde in Vlaanderen politiek domineert, alhoewel ze in de praktijk nauwelijks 30 percent van de stemmen uitmaakt.

Het cordon sanitaire speelt overigens niet alleen in de kaart van de linkerzijde, maar ook in de kaart van Wallonië. Door halsstarrig iedere samenwerking met het Vlaams Blok te weigeren, wordt politiek Vlaanderen gereduceerd tot een combinatie van christen-democraten, liberalen en socialisten. Mijnheer de minister-president, een van de grootste problemen om uw ambitieus communautair programma door te voeren is dat de combinatie van de drie partijen in het federaal parlement minder zetels vertegenwoordigt dan het Waalse blok van partijen, die wel solidair zijn, die het wel met elkaar kunnen vinden en samen een aantal standpunten verdedigen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, het verrast me dat de heer Dewinter zolang blijft stilstaan bij het cordon sanitaire. Mijnheer Dewinter, in een interview in De Tijd zegt u toch dat u niet in een regering zult stappen als u niet al uw principes, al uw ideeën kunt doordrijven. Met andere woorden, u wilt geen compromissen sluiten. U zegt toch in De Tijd dat u enkel in de regering stapt van zodra u zeker bent dat u uw programma volledig kunt doorvoeren. Dit betekent toch dat u de facto voor de oppositie kiest ! Het is immers onmogelijk een regering te vormen zonder compromissen te sluiten.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer Denys, men moet weten wat men wilt. U zegt tijdens de hele campagne en ook daarna dat u nooit met het Vlaams Blok wenst te regeren en dat het cordon moet worden gehandhaafd. Tijdens het debat vandaag verwijt u ons dat we geen compromissen willen sluiten. Hoe weet u dat ? Hebt u met ons al gesprekken gevoerd over het vormen van een regering ? Hebt u al de moeite gedaan om na de verkiezingen, die wij gewonnen en u verloren hebt, samen aan tafel te gaan zitten ? U hebt dat niet gedaan !

De heer André Denys : Ik verwijs naar wat u hebt gezegd in De Tijd, namelijk dat u nooit toegevingen zult doen op uw programmapunten. U wilt uw programma volledig uitvoeren. Dat betekent de facto dat u voor de oppositie kiest.

De heer Filip Dewinter : We zijn naar de verkiezingen gegaan met een duidelijk en lijvig programma van 480 bladzijden, het VL+- programma. We hebben daaruit tien punten gedistilleerd op een congres voor de verkiezingen. We maken onze breekpunten op voorhand bekend zodat de kiezers weten wat ze van ons kunnen verwachten. Dat is bij andere partijen wel anders, zoals wat betreft Brussel-Halle-Vilvoorde en de fiscale amnestie. Over die tien punten zijn we bereid te discussiëren en te onderhandelen. U weet dat echter niet want de VLD heeft zich nooit de moeite getroost om een gesprek aan te knopen.

Feit is dat het cordon sanitaire een slechte zaak is voor de democratie, voor het vertrouwen van de burger in de politiek en voor Vlaanderen. Het Vlaams Blok maakt zich niettemin weinig illusies. Het cordon sanitaire zal blijven bestaan omdat het goed is voor de traditionele partijen. De kruik gaat echter zolang te water tot ze barst. Het cordon zal niet worden gebroken door de traditionele

Dewinter

partijen, maar wel door de Vlaamse kiezers. Op 13 juni stemden 981.487 Vlamingen – of 24 percent van het Vlaams electoraat – voor onze partij. Minister-president Leterme, met deze anti-Vlaams-Blokcoalitie hebt u de fundamenten gelegd voor de volgende overwinning van het Vlaams Blok in 2009.

Mijnheer de minister-president, de CD&V van voor 13 juni is niet die van na 13 juni. Herinnert u zich nog de stoere communautaire taal van de heren Van den Brande en Van Rompuy en van uzelf? Vlaanderen moest een eigen sociale zekerheid en een eigen fiscaliteit krijgen. Brussel-Halle-Vilvoorde moest worden gesplitst vóór CD&V en N-VA tot een regering zouden toetreden. Er zou niet langer worden gezwicht voor de Waalse PS en co. Er zou worden gekozen voor het confederale model, voor een Franstalige en Vlaamse deelstaat. Als dat niet zou gebeuren, zou er worden gekozen voor een big bang. Veel was inderdaad niet genoeg. Nu Leterme minister-president is geworden, wordt het 'parler franc'. De duidelijke en radicale taal van de CD&V van voor 13 juni is vervangen door de wollige nietszeggendheid van de CVP. Met Leterme I is de restauratie van de oude CVP een feit. De CD&V werd ten grave gedragen op 13 juni: leve de CVP!

Mijnheer de minister-president, ik kan niet ontkennen dat deze Vlaamse regering meer sérieux en autoriteit uitstraalt dan de B-ploeg die door Somers het veld op werd gestuurd. De ondraaglijke lichtheid van de regering-Somers staat in schril contrast met de regering die u hebt gevormd. Toch heb ik enkele bedenkingen. De carrousel die voorafging aan de vorming van deze Vlaamse regering heeft heel wat wenkbrauwen doen fronsen. Ministers dienen hun verantwoordelijkheid een hele legislatuur lang op te nemen, en het gezap van de ene regering naar de andere wekt de indruk dat de overstappen meer te maken hebben met carrièreplanning dan met het vormen van sterke regeringen.

Ten tweede wil ik aan de federale excellenties die zich vandaag bij ons komen voegen, duidelijk maken dat de Vlaamse regering geen vluchthuis is voor gefrustreerde of gebuisde federale ministers. Fientje Moerman en Kathleen Van Brempt wilden niet naar de Vlaamse regering, maar moesten van hun partij. Bert Anciaux dreigt een soort jommi-

nister te worden, die met een interval van één jaar heen en weer pendelt van het Vlaamse naar het federale parlement en van het federale naar het Vlaamse parlement. Misschien was Bert Anciaux beter minister van Mobiliteit geworden. Hij heeft blijkbaar ervaring op dat vlak.

En dan is er Frank Vandenbroucke: een stielman voor wie ik als minister veel respect heb. Als partijvoorzitter van de sp.a lag dat enigszins anders. Zijn motieven om de federale regering te verlaten en deel te gaan uitmaken van de Vlaamse regering begrijp ik volkomen. Hij was de PS-dictatuur in de federale regering meer dan beu en eiste terecht de splitsing van het tewerkstellingsbeleid. Ik hoop dat hij dat ook kan realiseren. Het is ook onze eis. In de Waalse pers is hij ervoor gekapiteld. Hij was de enige, buiten het Vlaams Blok, die deze eis ook in de praktijk wil brengen. Wij zijn bereid om hem te steunen en het tewerkstellingsbeleid te splitsen en naar Vlaamse handen over te brengen.

Tenslotte is er ook Kris Peeters van Unizo, of moet ik zeggen van CD&V? De heer Peeters geef ik het voordeel van de twijfel. Als Unizo-voorzitter heb ik hem altijd gerespecteerd en ik zie niet in waarom ik dat nu niet meer zou doen. Wel heb ik mijn bedenkingen bij de manier waarop hij inbreekt in deze regering. Wie aan politiek wil doen, en zeker wie als minister beleidsverantwoordelijkheid wil dragen, moet de moed hebben om zich door de kiezer te laten legitimeren.

Eric Van Rompuy en anderen, de laatste strijders tegen paars, moesten het CD&V-schip noodgedwongen verlaten om plaats te ruimen voor de grote vrienden van paars, die onbezoedeld met hun nieuwe kameraden van sp.a en VLD de volgende vijf jaar in deze regering samen met Leterme vorm moeten geven aan Leterme I. Dat Eric Van Rompuy en anderen, die in het verleden hier op de banken van het parlement hun strepen hebben verdiend en wel de moed hadden om zich aan het oordeel van de kiezer te onderwerpen, opzij worden gezet, is niet mijn probleem noch dat van mijn fractie.

Dat de heer Leterme Kris Peeters via een achterpoortje zonder hem door de kiezer te laten legitimeren in zijn regering binnensmokkelt en daardoor de verzuiling als het ware institutionaliseert, getuigt van weinig respect voor de Vlaamse kiezer. Het wijst erop dat CD&V de oude CVP is geworden.

Dewinter

Sterke individuele ministers zijn één zaak. De heer Leterme heeft ze zeker in deze ploeg. Een hechte solidaire ploeg vormen is iets helemaal anders. Tijdens het EK-voetbal, een sport die hem misschien minder vertrouwd is – mij echter wel –, hebben we daar enkele goede voorbeelden van gezien. Ploegen van landen met bijzonder sterke individuele spelers zoals Italië, Frankrijk en Engeland, werden zonder verpinken, ondanks de Beckhams, de Zidanes en de Totti's, naar huis gespeeld door collectief sterke ploegen zoals Griekenland en Portugal, die hecht en eensgezind waren zonder bekende namen en vedetten.

Als er één ding ontbreekt in deze ploeg is het wel eensgezindheid, teamspirit, een duidelijk politiek project, een gemeenschappelijke visie, een eensgezind programma. Die eigenschappen ontbreken. Het enige cement dat de zes partijen die deze regering vormen, bindt, is het anti-Vlaams-Blokgevoel. Het enige cement van deze monsterregering is dat het Vlaams Blok niet aan het beleid mag en zal deelnemen.

Voor 13 juni stonden paars en CD&V met getrokken messen tegenover elkaar. Vandaag fluisteren de vijanden van gisteren mekaar lieve woordjes toe en knuffelen ze mekaar nog net niet dood. 'Ik wil vrede met Verhofstadt', zei u gisteren voorpagina-breed in Het Laatste Nieuws, de grootste krant van het land. Vreemd : amper enkele weken geleden luidde het nog dat de heer Verhofstadt een leugenaar en een bedrieger was. 'Wie gelooft Verhofstadt nog?', zei u op 4 juni in De Tijd. De heer Verhofstadt was in uw ogen tot enkele weken geleden 'een chaos-ervaringsdeskundige', zo stond het in Het Nieuwsblad van 12 juni, en 'een pipo', zo lasen we in Knack van 7 januari, of 'een revan-chistische puber'. Vandaag is hij uw beste vriend, en wilt u vrede sluiten met die chaos-ervaringsdeskundige. De geloofwaardigheid van minister-president Leterme en zijn regering is dan ook bijzonder klein. Het motto van Leterme I is niet 'vertrouwen geven, verantwoordelijkheid nemen', maar 'ommekeer beloven, meer van hetzelfde geven'.

Mijnheer de minister-president, het is in de media al herhaaldelijk gezegd en geschreven : dit is een regering van moeten, en niet van willen. Het is een verstandshuwelijk. Het is een mariage de raison, en niet een mariage d'amour. Dat was gisteren ook duidelijk toen u uw regeringsverklaring debi-

teerde. Het regeerakkoord is een wat flets en inspiratieloos boodschappenlijstje geworden. Van begeestering en enthousiasme is absoluut geen sprake.

Dat hoeft ook niet te verwonderen, want het gaat hier zowaar over een regering met zes partijen : CD&V, sp.a, de VLD, de N-VA, Spirit en Vivant. Het is geen tripartite maar een sextpartite. Het is een soort politieke gangbang, een orgie van ideeën, programma's en voorstellen, een partouze van partijen, kartels en vooral grote ego's die elkaar binnen de kortste keren zullen bedriegen en beliegen. (*Gelach bij het Vlaams Blok*)

Een zespartijenregering naar Antwerps model leidt tot vaagheid en onduidelijkheid. Ik voorspel dat Leterme I een grijze eenheidsbrij wordt. Dat blijkt vandaag reeds uit de regeringsverklaring.

De voorzitter : Mevrouw Ceysens heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens : De heer Dewinter toont hier aan dat ook zonder een cordon sanitaire een samenwerking met het Vlaams Blok niet kan.

De heer Filip Dewinter : Ik neem akte van uw uitspraken. Ik begrijp dat u op deze banken een beetje gefrustreerd achterblijft, want u bent geen minister geworden.

Leterme I wordt een grijze zaak, zonder duidelijk ideologisch referentiekader. Het is voor elk wat wils : een beetje maximumfactuur in de zorg voor sp.a, en ook een snuifje belastingvermindering. We hebben berekend ten behoeve van de VLD wat dat betekent. De belastingvermindering zal op kruissnelheid, ergens in 2009, neerkomen op 16,6 euro of 666 frank per werkende Vlaming per maand. De federale regering heeft ooit iets gelijkaardigs beslist, en toen was het de heer Leterme die op de tribune kwam spreken dat het een schande is.

Ik feliciteer u voor de geplande belastingvermindering van 16,6 euro per maand. Gewezen CD&V-fractieleider Van Rompuy zou vroeger gesproken hebben over een belastingverlaging van een pint per week ! Nu is de heer Van Rompuy een backbencher geworden, maar toen mocht hij het hier nog uitleggen.

Dat waren de woorden van de heer Van Rompuy. CD&V doet vandaag echter net hetzelfde : er is een belastingverlaging van een pint per week, en

Dewinter

daarbij komt dan uiteraard nog wat fiscale amnestie voor de VLD en wat extra geld voor het vrij onderwijs voor CD&V. Iedereen is tevreden, iedereen is blij.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer Dewinter, dat debat over die pint per week kan ik me inderdaad herinneren. We hebben echter wel het kijken en luistergeld afgeschaft. Dat betekent voor een modaal Vlaams gezin een belastingvermindering van 200 euro. Dat is bij mijn weten voor een modaal Vlaams gezin veel geld. Verder staat in dit regeerakkoord dat we tijdens deze legislatuur, eens we op kruissnelheid zijn, aan elke werkende 200 euro lastenverlaging geven. Dat betekent dat we, net als tijdens de vorige legislatuur, opnieuw 600 miljoen euro aan de burgers teruggeven. We vinden dat belangrijk, we zijn daar niet verlegen over en we vinden dat geen pintje bier. (*Applaus bij de VLD*)

De heer Filip Dewinter : Ik denk dat het een fetisj is, mijnheer Van Mechelen om de liberale achterban mee te paaien, maar ook niet veel meer dan dat. U moest naar huis met een trofee, u moest op dat congres toch iets kunnen vertellen, en dat werd dan deze belastingverlaging. Ik vind ze noch substantieel, noch essentieel. Ze zal de werkloosheidsval niet doen verdwijnen, integendeel. Ik denk dat we die middelen beter hadden geïnvesteerd in het wegwerken van de wachtlijsten in de zorg- en gehandicaptensector en in de sociale huisvesting. Ik denk dat de middelen dan beter geïnvesteerd waren dan door ze te verspreiden om toch voor iedereen iets te kunnen realiseren in deze brede coalitie. Dat is onze mening. U hebt er een andere, en ik respecteer die mening.

Betekent dit, mijnheer Leterme, dat het volledige regeerakkoord voor ons slecht en negatief is? Zeker niet. Heel wat technische maatregelen en voorstellen kunnen we onderschrijven en bijtreden. Ze stonden trouwens ook in ons programma. Ik denk bijvoorbeeld aan het nultarief inzake successierechten tussen gehuwden en samenwonenden voor het verwerven van een gezinswoning, aan het invoeren van een overlasttaks, aan het invoeren van een wegenvignet, aan een uitbreiding van het stelsel van de huursubsidies, aan een maximumfactuur in de zorgsector en aan een globaal fiscaal

pact met de gemeenten en provincies. Dat zijn zaken waarmee we het eens kunnen zijn en waarmee wellicht ongeveer iedereen in dit parlement het eens kan zijn.

Mijnheer de minister-president, wanneer het er echter op aankomt om echt politieke en vooral ideologische keuzes te maken, dan lukt het niet meer. Onduidelijke en halfslachtige formuleringen omtrent de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde en de fiscale amnestie zijn daarvan de beste voorbeelden. In beide zowel symbolisch als inhoudelijk belangrijke dossiers geeft u blijk van wat ik 'politieke schizofrenie' zou durven noemen.

Ook wat het inburgeringsdossier betreft worden de kool en de geit gespaard. 'Ja' aan de inburgering van nieuwkomers, maar geen echte verplichte inburgering van vreemdelingen die hier reeds verblijven. 'Ja' aan de verplichte inburgering, maar 'neen' aan een echte inburgerings- en taalproef, zoals we die bijvoorbeeld in Nederland kennen. 'Ja' aan een beperkte sanctie, hoewel ik me afvraag welke vreemdeling die ons land binnenkomt echt wakker ligt van het feit dat hij, als hij niet slaagt of als hij die cursus niet volgt of niet beëindigt, zowaar geen sociale woning krijgt. Daarin is hij niet geïnteresseerd, die nieuwe vreemdeling wil geen toegang tot een sociale woning, hij wil toegang tot ons land. U had die inburgeringsproef moeten koppelen aan een verblijfsvergunning, maar dat hebt u niet gedaan.

Mijnheer de minister-president, het ontbreken van een financieel plaatje dat duidelijk moet maken in hoeverre uw voorstellen en plannen ook haalbaar en uitvoerbaar zijn, zal u ongetwijfeld nog zuur opbreken. Laat me toe te zeggen dat het nogal cynisch is dat uitgerekend u – tot voor 13 juni toch de grote tegenstander van paars – het slachtoffer dreigt te worden van het beleid van potverteren van de vorige Vlaamse regering. Financiële lijken die de voorbije weken uit de kast zijn gevallen en die ervoor hebben gezorgd dat de nieuwe Vlaamse regering nauwelijks nog middelen heeft om te investeren en om een vernieuwend beleid te voeren, hebben CD&V en N-VA te danken aan hun nieuwe regeringspartners : sp·a en de VLD.

Opvallend is dat de heer Van Rompuy, die ik nog dikwijls zal moeten citeren, dit de vorige legislatuur allemaal heeft aangeklaagd, terwijl we nu geen woord van kritiek van CD&V meer horen over de financiële puinhopen die men heeft achtergelaten.

Dewinter

U wordt gerold door paars, mijnheer Leterme, zonder het zelf te beseffen of te willen beseffen. Blijkbaar passen de VLD en de sp·a nu reeds de tactiek van de verbrande aarde toe.

Mijnheer Leterme, de kopstukken van de VLD trekken zich strategisch terug in de federale regering, hun bastion waar CD&V nog niet is geïnfiltreerd, en ze laten u achter met een financiële puinhoop en met een paar minder belangrijke VLD'ers die het werk moeten afmaken, op uw vingers moeten kijken en aan premier Verhofstadt moeten rapporteren. Nu reeds stellen zij met zichtbaar genoeg vast hoe u met de kop tegen de muur zult lopen. Helaas voel ik voor u geen medelijden. Er is een mooi Vlaams spreekwoord dat luidt 'Eigen schuld, dikke bult'.

Vooraf op communautair vlak hebt u veel te snel toegegeven aan de onverzettelijkheid van de paarse partijen. Zij zijn immers niet van plan het lot van de federale regering aan de nochtans terecht verzuchtingen van het Vlaams Parlement te koppelen. Deze verzuchtingen zijn in een appendix bij het Vlaams regeerakkoord opgenomen.

We moeten af van de politieke schizofrenie van de Vlaamse politieke partijen, die op deelstatelijk niveau stellingen innemen die diametraal tegenover de gedragswijze van hun eigen fracties en ministers op federaal niveau staan. Uw eigen fractie heeft dit de voorbije 5 jaar herhaaldelijk terecht aangeklaagd. U bent nu op weg om precies dezelfde fout te maken. U beschikt niet over een tijdspad, over een strategie, over een timing of over engagementen van de partijen die federaal aan zet zijn om de inhoud van uw regeerakkoord daadwerkelijk te realiseren.

Zelfs met betrekking tot de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde beschikt u hier niet over. Deze splitsing moet onverwijld worden doorgevoerd. Wat betekent dit precies? Ik neem aan dat dit woord een goede vondst is die, tijdens de laatste avond van de regeringsonderhandelingen, na het verorberen van de pizza en de goedkope Italiaanse wijn, naar voren is gekomen. Iedereen heeft zich akkoord verklaard met het gebruik van dit woord.

De N-VA, onervaren als ze is, is erin gelopen en laat zich nu al rollen. De partij zit nog maar net in de Vlaamse regering en voor de nazaten en de erf-

genamen van de Volksunie tekent zich al een tweede Egmont-debacle af. Minister Bourgeois zit hier vriendschappelijk naast en in het ministerambt herenigd met zijn vroegere vijand, minister Anciaux. Het is duidelijk wat een ministerambt allemaal kan teweegbrengen. Ministers Bourgeois en Anciaux zijn weer broederlijk naast elkaar verenigd.

Het is veel erger dat de N-VA, het Vlaams geweten van deze regering, zich als een kerstekind heeft laten rollen. Kan iemand me eens vertellen wanneer de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde er komt? Kan iemand me uitleggen wat het woord 'onverwijld' betekent? Zal dit voor 1 januari 2005 worden gerealiseerd?

De heer Bart De Wever : Mijnheer Dewinter, kunt u me uitleggen hoe u die splitsing zou realiseren?

De heer Filip Dewinter : Mijnheer De Wever, dat is de vraag niet. U bent tot de Vlaamse regering toegetreten. U hebt verklaard de splitsing onverwijld te zullen realiseren. Als oppositieleider stel ik me vragen bij het regeerakkoord. Ik vraag wat toelichting bij het woord 'onverwijld'. Welke strategie zal de Vlaamse regering hanteren? Hoe en wanneer zal de splitsing worden doorgevoerd? Minister-president Leterme en minister Bourgeois hebben verklaard dat ze pas na de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde tot een Vlaamse regering zouden willen toetreden. Dit is niet hetzelfde als een 'onverwijld splitsing'. Voor 13 juni 2004 moest de kieskring eerst worden gesplitst. Nu moet de kieskring onverwijld worden gesplitst. Ik vind dit wazig, wollig en onduidelijk.

De voorzitter : De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer de voorzitter, ik meen dat het tot de geplogenheden behoort dat een volksvertegenwoordiger de spreker om wat verduidelijking mag vragen. De heer Dewinter houdt hier een betoog over de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde. Ik vraag me af welke strategie hij in dit verband zou hanteren.

Op 3 juli 2004 heeft de heer Dewinter zich in een interview bereid verklaard om een minderheidskabinet van CD&V en N-VA te steunen. Als CD&V-N-VA een regering vormen, zou het Vlaams Blok die steunen. Mijnheer Dewinter, veronderstel dat we daar waren op ingegaan. Sluit uw ogen en droom eens. Hoe zou u in die situatie Brussel-Halle-Vilvoorde splitsen? Zou het dan misschien

Van Dijck

toch belangrijker zijn om het mee voor het zeggen te hebben dan de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde door te voeren? Daarover wil ik duidelijkheid.

De heer Filip Dewinter : Collega's, het antwoord op de vraag zit vervat in wat ik nu ga zeggen. Mijnheer Van Dijck, u had geen Vlaamse regering mogen vormen vooraleer VLD en sp·a-Spirit bereid waren om het voortbestaan van de federale regering afhankelijk te maken van de realisatie van de communautaire voorstellen uit het Vlaams regeerakkoord.

Mijnheer Leterme, u had – zoals ook het OVV onder leiding van professor Bouckaert, een voorraanstaand VLD'er, voorstelde – een pact moeten sluiten met alle Vlaamse partijen, zonder uitsluiting van het Vlaams Blok. Helaas hebt u niet de moed om uit te voeren wat u in de CD&V-brochure 'Vlaanderen verdient het beste' van 18 februari 2004 schrijft. Ik wil dat citeren, want het is een passus die hier mag worden vermeld. U schrijft : 'De CD&V wil een confederaal model voor België tot stand brengen. Een volwaardige deelstaat Vlaanderen en een volwaardige deelstaat Wallonië, met een specifiek statuut voor Brussel. Met volwaardige sociaal-economische autonomie, waarbij essentieel zijn : de personenbelasting, kortingen op de vennootschapsbelastingen, het volledige gezondheids- en gezinsbeleid, alle aspecten van het werkgelegenheidsbeleid, het mobiliteitsbeleid, het volledige wetenschapsbeleid, de bevoegdheid voor de organisatie, de werking en de inrichting van politie en justitie.' Mijnheer Leterme, dit kan ik ondersteunen.

U had, na de euforie van de toch wel zeer bescheiden verkiezingsoverwinning van CD&V-N-VA – wat eerder een stagnatie was dan een overwinning –, niet absoluut minister-president moeten willen worden, u had er eerst voor moeten zorgen dat er afspraken werden gemaakt tussen alle Vlaamse partijen, los van de regeringsvorming. Het was een ideaal moment, na de bezinningsdag van 13 juni, om dit te doen, het cordon te vergeten en met alle Vlaamse partijen die onze natie en volk vertegenwoordigen rond de tafel te zitten om een minimumprogramma af te spreken. Voor mij kan dit minimumprogramma omvatten wat is neergeschreven in de CD&V-brochure van 18 februari 2004, 'Vlaanderen verdient het beste'. Alle partijen hadden zich tot dit minimumprogramma moeten verbinden, ook in de federale regering.

Pas als de schizofrenie wegvalt tussen het federale niveau – waar de rechterhand niet weet wat de linkerhand doet en omgekeerd – en het Vlaamse niveau, zullen we resultaten boeken. Zo niet komen we terecht in een loopgravenstelling, waar de Vlaamse regering iets zegt voor de achterban, en de federale regering iets totaal anders zegt voor een andere achterban. Dat kan en mag niet de bedoeling zijn.

Ondertussen - en ik kijk naar de heer Van den Brande, de heer De Wever, naar mijn eigen fractie, maar ook naar de heer Denys en zelfs naar de heer Vandembroucke - is meer dan de helft van dit half-rond gevuld met openlijke separatisten, die de onafhankelijkheid van Vlaanderen willen, of met confederalisten, die willen evolueren in de richting van een deelstaat Vlaanderen en een deelstaat Wallonië. Meer dan de helft van dit parlement bestaat uit separatisten of confederalisten.

Ik denk dat het noodzakelijk is dat alle mensen van goede wil, die het Vlaams belang naar voren brengen voor het cordon sanitair, het enge partijpolitieke belang en de carrièreplanning van deze of gene minister, de handen in elkaar slaan. Mijnheer de minister-president, ik roep u op om het Forum, een initiatief van uw grootste concurrent premier Verhofstadt, links te laten liggen en zelf besprekingen te starten van deelstaat tot deelstaat. Ga zelf niet de confrontatie maar het gesprek aan met de Waalse verantwoordelijken, de Waalse minister-president, de Waalse deelregering. Laat u niet ringeloren door premier Verhofstadt, de heer Di Rupo en mevrouw Milquet maar laat zien dat de Vlaamse regering, in tegenstelling tot de regering-Somers en de regering-Dewael, die de schoothondjes waren van de federale premier, een eigen zelfstandige koers vaart zonder federale schoonmoeders die ons komen bevoogden. Wees de minister-president van Vlaanderen, verdedig de Vlaamse belangen en niet de belangen van de federale paarse regering, niet de belangen van premier Verhofstadt en co.

Mijnheer de minister-president, sinds 13 juni zijn we in Vlaanderen terechtgekomen in wat ik een tweepartijenlandschap zou durven noemen. Dat heeft het voordeel van de duidelijkheid : aan de ene kant de grijze brij van meerderheidspartijen, verzameld in een rooms-paarse monstercoalitie, en aan de andere kant het Vlaams Blok. Verblind door het cordon sanitaire en bedwelmd door een zeer bescheiden verkiezingssuccesje, hebt u zich in een tegennatuurlijke coalitie laten wringen die met

Dewinter

haken en ogen aan elkaar hangt. De beloofde ommekeer, de vernieuwing, de verandering, de trendbreuk is er niet, wel integendeel. Sommigen hebben u, en u hebt dat van uzelf ook gezegd, de notaris van rooms-paars-bis genoemd. U bent echter niet de notaris van deze appelblauw-zeegroene coalitie, maar de begrafenisondernemer van het ancien régime van de traditionele partijen dat deze regering-Leterme I uitmaakt. Het ontbreekt u spijtig genoeg aan politieke moed om radicaal te breken met het verleden en niet met paars, maar wel met het Vlaams Blok in zee te gaan. Het ontbreekt u aan durf om de ommekeer en de trendbreuk te realiseren die u de kiezers voor 13 juni had beloofd en waarvoor de kiezers u op 13 juni ten onrechte hebben beloond. Het ontbreekt u aan een ruggengraat om de Belgische constructie in vraag te durven stellen en te durven kiezen voor het Vlaams belang en niet voor het partijbelang. Het ontbreekt u ten slotte aan wilskracht om een regeerakkoord neer te schrijven en een regering te vormen die een echte trendbreuk met het verleden zou kunnen symboliseren.

Mijnheer de minister-president, dames en heren, de Vlaams-Blokfractie kan onmogelijk het vertrouwen geven aan Leterme I. Wij maken met u een afspraak op 13 juni 2009. (*Applaus bij het Vlaams Blok*)

De voorzitter : Mag ik het Vlaams Blok melden dat er van de spreektijd nog 35 minuten resten die moeten worden verdeeld onder de vijf sprekers die het nog heeft ingeschreven ?

De heer Filip Dewinter : Mijnheer de voorzitter, u hebt gelijk wat de cijfers betreft, maar in de huidige omstandigheden hebben we te maken met een meerderheid die bestaat uit vier fracties, die samen dubbel zoveel tijd zullen nemen als de oppositie in dit debat, met daar bovenop nog eens de minister-president die een regeringsverklaring heeft gebracht en nog eens zal afronden. Ik vraag u toch enige soepelheid te betonen voor de oppositie. Ik ben ervan overtuigd dat u als bewaker van de belangen van het parlement daar graag mee zult instemmen.

De voorzitter : U weet dat ik meer ruimte geef als men inhoudelijk iets bijkomend te vertellen heeft. (*Applaus bij de meerderheid*)

De heer Caluwé heeft het woord.

De heer Ludwig Caluwé (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, leden van de regering, waarde collega's, vandaag voeren we het eerste debat in dit sterk vernieuwde en verjongde parlement. Gisteren hoorden we de regeringsverklaring van een minstens zo sterk veranderde regeringsploeg.

De verleiding is groot om een vergelijking te maken tussen het beleid van de vorige regering en de beleidsvoornemens van deze regering. De verleiding is ook groot om na te gaan hoeveel elk van de deelnemende partijen van hun verkiezingsprogramma terugvinden in dit akkoord. Maar ik wil aan die verleiding weerstaan, niet omdat ik er bang voor ben, maar omdat dit alleen maar aanleiding geeft tot politiek gekissebis, dat we tot op heden al wat te veel hebben gehoord. Ik wil dit nieuwe parlement trouwens oproepen ervoor te zorgen dat we zo weinig mogelijk in dit soort politiek gekissebis vervallen. Daar worden de mensen niet beter van, daarvoor zitten we hier niet. Laten we dit te allen prijze vermijden.

Vergelijkingen met de vorige periode zijn ook niet echt mogelijk, omdat de omstandigheden anders zijn. De vorige regering kon zonder problemen starten, met 5 miljard euro beleidsruimte. De nieuwe ploeg zal de eerste jaren sober moeten zijn en maatregelen moeten nemen om vanaf 2007 ook wat beleidsruimte te kunnen opbouwen. De vorige regering kon van start gaan met dalende werkloosheidscijfers, maar toen kwam de economische ommekeer, die meer was dan een dipje en waardoor het aantal werkzoekenden tot op vandaag blijft stijgen tot meer dan 200.000 eenheden. In 1999 merkten we al tal van tekenen van maatschappelijk onbehagen. Die zijn in 2004 niet afgenomen. De regeringsverklaring heeft het over het zorgwekkende aantal zelfmoorden, vooral onder jongeren. We worden regelmatig geconfronteerd met verkeersagressie en zinloos geweld. Ondertussen is het zelfs zo ver gekomen dat joden worden aangerand, alleen maar omdat ze jood zijn.

Dit is de samenleving waarin we leven, dit zijn de omstandigheden waarin we vandaag vertoeven. Hiermee geconfronteerd hebben drie formaties die aan de verkiezingen hebben deelgenomen de handen in elkaar geslagen. Het zou hypocriet zijn te zeggen dat dit gemakkelijk was : vijf jaar debatten tussen meerderheid en oppositie hebben hun sporen nagelaten. De enige formaties in dit parlement die bereid waren om regeringsverantwoordelijkheid op te nemen beseften echter dat ze daar over-

Caluwé

heen moesten stappen, en dat het nodig was om elkaar, zoals het regeerakkoord dat ook stelt, vertrouwen te geven en verantwoordelijkheid te nemen. Dit heeft geleid tot een regeerakkoord dat op een verrassende manier een antwoord biedt op de noden van onze samenleving.

Wij vroegen respect voor wie werkt, voor wie werk zoekt en voor wie initiatief neemt. In het akkoord staan ondernemen en werk centraal. De nadruk ligt op onderzoek en ontwikkeling, op investering in onze havens, spoorwegen en waterwegen, en op een actief werkgelegenheidsbeleid. Als dit akkoord wordt verwezenlijkt, zal de ondernemer gemakkelijker een bedrijfsterrein vinden, zal de landbouwer minder worden betutteld, zal de werkloze individueel worden begeleid en niet langer met een werkloosheidsval worden geconfronteerd. Want ja, ook met deze ploeg komt er belastingvermindering, maar niet om gratis te kijken of luisteren, niet om gratis met vakantie te gaan, maar wel om het werken aan te moedigen.

Wij vroegen respect voor wie een betaalbare woning of bouwgrond zoekt. Betaalbaar wonen is voor ons een basisrecht. Het akkoord bevat maatregelen waardoor meer bouwgronden op de markt zullen komen, met substantiële aanmoedigingspremies voor wie zijn woning wil renoveren, met een verlaging van registratie- en successierechten als het gaat over een gezinswoning. Op het einde van de rit zal een eigen nest voor jonge gezinnen beter betaalbaar worden. Misschien leidt dit ook tot meer nestwarmte in onze samenleving.

We vroegen trouwens uitdrukkelijk respect voor alle gezinnen. We willen dat het gemakkelijker is om te kiezen voor kinderen. Het akkoord wil de kinderbijslag regionaliseren, 5.000 extra plaatsen voor kinderopvang inrichten en het basisonderwijs stapsgewijs kosteloos maken. Meer jongeren zullen in het hoger onderwijs in aanmerking komen voor studietoelagen. Er wordt geïnvesteerd in veilige schoolomgevingen. De middelen voor preventie in het algemeen en drugspreventie in het bijzonder zullen worden opgetrokken.

Via de mogelijkheden die kangoeroewoningen bieden, wordt het gemakkelijker om verschillende generaties te laten samenleven in een woning. In de zorgverzekering wordt de tegemoetkoming voor thuiszorg even hoog als voor residentiële zorg. Gezinnen zullen meer kunnen rekenen op gezinson-

dersteunende diensten, zoals poets- en klusjes-hulp. Zo zullen op het einde van de rit meer mensen een echte thuis hebben. Misschien zullen we ons dan ook allemaal wat meer thuis voelen in deze samenleving.

We vroegen ook meer respect voor leerkrachten, leerlingen en ouders. We lezen nu dat scholen meer ruimte krijgen om de eigen missie en visie te realiseren. Er komt een gelijke financiering van alle kinderen, in welke school ze ook zitten. Er komt een netoverschrijdend leerlingenvervoer, wat een belangrijke stap is in het goedkoper maken van het secundair onderwijs en het kosteloos maken van het basisonderwijs. Voor de scholen komen er meer mogelijkheden om de schoolinfrastructuur weer volledig in orde te brengen en aan te passen aan de huidige verwachtingen en normen.

Onderwijs en arbeid zijn ondergebracht bij één minister. Het is inderdaad enorm belangrijk dat jongeren goed worden voorbereid op de arbeidsmarkt. We willen er echter ook voor waarschuwen dat de rol van het onderwijs niet tot deze op de arbeidsmarkt voorbereidende taak mag worden beperkt. Het onderwijs moet in de eerste plaats blijven zorgen voor persoonsontwikkeling en algemene voorbereiding op het maatschappelijk leven. We rekenen er dan ook op dat de minister ook daar aandacht voor heeft, zodat de hoge kwaliteit van ons onderwijs bewaard blijft en leerkrachten en leerlingen met meer plezier naar school gaan.

We vroegen meer respect voor al wie zorgt en al wie zorg nodig heeft. Het regeerakkoord bevat een stappenplan om de budgettaire achterstand in de investeringsdossiers weg te werken. Een maximumfactuur beschermt tegen onaanvaardbaar hoge prijzen. Er worden maatregelen getroffen waardoor de aangegeven engagementen in de gehandicaptenzorg kunnen worden nagekomen. En ja, de wachtlijsten gaan weg.

Ook in de ouderenzorg wordt gewaakt over de betaalbaarheid en de transparantie van de facturen. Initiatieven op het vlak van aanpasbaar en aangepast wonen worden ondersteund. De centra voor geestelijke gezondheidszorg ontvangen een voldoende financiering. Als dit wordt uitgevoerd, moeten ouders van kinderen met een handicap niet langer bevreesd zijn dat hun kinderen ooit zonder zorg zullen vallen, en moeten oudere Vlamingen niet bang zijn ooit tot last van hun kinderen te zullen worden.

Caluwé

We vroegen meer respect voor het samenleven in de wijken en buurten van onze steden en in de dorpen van ons platteland. We lezen dat het plattelandsbeleid een afzonderlijke bevoegdheid wordt, uitgeoefend door de minister-president. De 750.000 hectare landbouwgebied wordt afgebakend zodat er voor landbouw in Vlaanderen een toekomst blijft. Een winkelbeleid zal de buurtwinkels versterken. Kleine winkels krijgen rentetoelagen bij hinder door openbare werken.

De voorzitter : Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke : Mijnheer Caluwé, ik onderbreek u even om duidelijk te maken dat ik het helemaal eens ben met wat u zei over het onderwijs. Het feit dat de bevoegdheden Onderwijs en Werk samenvallen, zou de indruk kunnen wekken dat het onderwijs volgens ons alleen maar dient om mensen aan werk te helpen. Dat is natuurlijk niet zo. Onderwijs gaat over de hele persoonlijkheid van jonge mensen en over hun plaats in de samenleving. Het gaat in feite over de hele samenleving.

Het is dan ook niet onbelangrijk dat er in het regeerakkoord ook aandacht wordt gevraagd voor de idee van de brede school. Dat is een signaal in de andere zin. Wat u zonet zei, is duidelijk ook de visie van de regering.

De heer Ludwig Caluwé : Mijnheer de minister, ik dank u.

Ik zei al dat de wildgroei van baanwinkels een halt wordt toegevoerd door het ruimtelijk clusteren van deze groothandelszaken. Er komt een Vlaams jeugd-sanctierecht om gericht en met meer rechtszekerheid voor de jongeren te kunnen optreden tegen jongeren die een ernstig misdrijf hebben gepleegd.

De Vlaamse regering investeert fors in inburgering. Het aanbod aan verplichte inburgeringstrajecten wordt substantieel uitgebreid. Er komt een betere sanctionering van het niet of niet correct naleven van de verplichting tot het volgen van een inburgeringstraject. Er komt een Vlaamse opleiding voor imams en islamleraars. Er wordt opgetreden tegen spijbelaars.

Als dit alles lukt, zal het aangenaam wonen zijn in leefbare dorpen op het platteland en in levendige

buurten van onze steden, waar mensen van een verschillende afkomst en achtergrond harmonieus met elkaar samenleven, bewust van hun rechten en plichten.

We vroegen meer respect voor het lokale bestuur. We lezen dat lokale besturen meer autonomie zullen krijgen en dat het subsidiariteitsprincipe meer zal worden toegepast. Er zal een globaal fiscaal pact worden gesloten met de gemeenten. Alle Vlaamse beslissingen zullen worden getoetst op hun gevolgen voor de lokale besturen. De lokale besturen krijgen geen bijkomende verplichtingen zonder bijkomende financiering. Gemeenten kunnen dus voor de mensen het vertrouwde en gewaardeerde bestuur blijven.

We vroegen meer respect voor Vlaanderen. Het regeerakkoord is op dit vlak revolutionair. Niet alleen wil de regering een hele reeks bevoegdheden overhevelen naar Vlaanderen, waardoor bijvoorbeeld werk kan worden gemaakt van een kostendeekkende kinderbijslag en van een verlaging van de vennootschapsbelasting, maar het regeerakkoord bevat ook uitdrukkelijk het engagement om buiten de onderhandelingen in het zogenaamde Forum om, de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde en van het gerechtelijk arrondissement onverwijld te realiseren. Na uitvoering van dit akkoord zal het echte zwaartepunt binnen de Belgische staatsstructuur bij de deelstaten liggen.

Ten slotte vroegen we meer respect voor het sociaal overleg, voor het middenveld en voor het verenigingsleven. We hebben gezien hoe de informateur bij de voorbereiding van het regeerakkoord ook het nieuwe middenveld heeft ontvangen, waaronder een aantal buurtverenigingen uit Antwerpen. Er werd terdege rekening gehouden met de punten die naar voren werden geschoven. We lezen in het akkoord dat lasten voor verenigingen verminderen, dat de billijke vergoeding door de Vlaamse overheid wordt overgenomen en dat vrijwilligers worden ondersteund. We merken ook dat de regering ministers bevat die ervaring hebben met sociaal overleg en met het middenveld. Dat wijst erop dat deze regering de dialoog met het middenveld volop wil aangaan.

Met andere woorden, de vele punten waarvoor we de voorbije weken, maanden en jaren respect vroegen, vinden we stuk voor stuk in het regeerakkoord terug, ondanks de moeilijke omstandigheden die ik in het begin heb geschetst en ondanks de

Caluwé

moeilijke budgettaire en economische omstandigheden. Omwille van dit bilan en van de overduidelijke aanwezigheid van de punten waarvoor we respect vroegen, staan we volmondig achter het regeerakkoord.

Wij waarderen ook sterk de stijl die blijkt uit het regeerakkoord en uit de wijze waarop de onderhandelingen zeker door de formateur, vandaag de minister-president, werden gevoerd. Hij deed geen vage beloften en lanceerde evenmin ideetjes om eventjes de media te halen, maar hij deed concrete voorstellen en stelde concrete doelstellingen voor. Hij voerde geen voortdurende medianummertjes op, maar communiceerde enkel als er echt iets te zeggen viel.

Mijnheer de minister-president, houd dit vol en laat het de stijl zijn van de hele regering. We zullen deze namiddag deze ploeg met enthousiasme het vertrouwen geven, maar we zullen haar wel kritisch volgen en we zullen nauwkeurig op de regeringsstijl toekijken. Van één ding mag iedereen overtuigd zijn : een ballonnetjesminister, dat is een minister die veel aankondigt, maar niets realiseert, zullen we onmiddellijk doorprikken.

Ik zou u nog een tweede waarschuwing willen meegeven. De regering zal straks het vertrouwen krijgen met de ruimste meerderheid die een Vlaamse regering ooit heeft gehad.

Laat U dit niet overmoedig maken. Geef ruimte en blijf luisteren naar dit zo sterk vernieuwde en verjongde parlement. Als CD&V-fractie, en we hopen dat dit niet alleen voor onze fractie geldt, willen we zijn wat we behoren te zijn, namelijk vertegenwoordigers van het volk. We willen de tolk zijn van wat leeft in de Vlaamse samenleving, in wijken, buurten, verenigingen, in scholen en bedrijven. We willen de vinger aan de pols houden van de Vlaamse samenleving. We willen de zorgen en problemen bovenspitten en hier vertolken, niet om voortdurend kritiek te spuien, maar om te zoeken naar en te werken aan oplossingen. Zoals uit mijn opsomming van daarnet blijkt, ademt het regeerakkoord diezelfde wil. Het verkondigt geen hoogdravende verklaringen, maar de wil om in dialoog te werken aan concrete oplossingen voor concrete problemen van concrete mensen. Hou dit vol. Hou dit begaan zijn met de reële samenleving vol.

Een kankerpatiënt deed over Lance Armstrong, ex-kankerpatiënt, volgende uitspraak : 'Als ik hem

zie rijden, heb ik het gevoel dat hij voor mij rijdt.' Vlaamse regering, de opdracht is moeilijk. Er zullen vele cols komen en tijdritten met tegenwind, maar Lance Armstrong bewijst dat met wilskracht de zwaarste moeilijkheden kunnen worden overwonnen. Daarom, blijf hard werken en blijf vooral begaan met de hele Vlaamse samenleving, dan zullen alle Vlamingen het gevoel krijgen dat de ploeg-Leterme voor hen rijdt. (*Applaus bij de meerderheid*)

De voorzitter : Mevrouw Ceysens heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, dames en heren, papier is gewillig en buigzaam. Beste collega's, dat mag niet gelden voor dit regeerakkoord. Op 13 juni hebben we allemaal een glashelder signaal van Vlaanderen gekregen. Een ferme dreun, die duidelijk maakt dat we elke stem elke dag moeten verdienen. De drie klassieke politieke families in Vlaanderen staan - samen met hun alliantiepartners - voor één uitdaging : het terugwinnen van het vertrouwen van één op vier Vlamingen.

Meer dan ooit wil de VLD erop toezien dat de belangen van alle burgers worden behartigd, ook van de burgers die op het Blok stemden. Als fractieleidster heb ik de ambitie de Test-Aankoop van deze coalitie te zijn. Daarom zal ik met mijn fractie een scorekaart maken van elke liberale maatregel uit dit regeerakkoord. De burger moet op elk ogenblik van de dag en vanuit om het even welke plaats de concrete resultaten van deze ploeg kunnen nagaan. Aan de hand van deze scorekaart van gemaakte afspraken zal de kiezer zelf kunnen bepalen of zijn vertrouwen in de regering het beloofde resultaat oplevert. Alleen zo zal de burger geloven dat het regeerakkoord meer is dan een stuk gewillig papier. Alleen door tastbare veranderingen zal het akkoord kunnen uitgroeien tot een 'Contract 2004-2009' tussen de Vlamingen en hun beleidsverantwoordelijken. Volgens dat contract zullen de politici doen wat ze beloven, maar zullen de burgers ook beseffen dat de politiek er niet is om elk individueel probleem op te lossen. Als fractie zullen wij punctueel waken over de uitvoering van dit regeerakkoord.

Het stemt ons fier, maar ook nederig. Laat ons eerlijk zijn : dit is geen helderblauw akkoord. Dat kan ook niet. Er zaten zes partijen rond de onderhandelingsstafel. Dat was best aanpassen voor iedereen. Van de ene dag op de andere moesten partijen die

Ceysens

voor 13 juni in de meerderheid en de oppositie zaten, samen aan tafel gaan zitten om een tekst op te maken waarin alle verschillen werden overbrugd en een gemeenschappelijk project werd uitgewerkt. Gemakkelijk is anders. Toch groeide er een goede sfeer tussen de gesprekspartners. De wil om een positief project voor Vlaanderen uit te bouwen was bij alle partijen aanwezig en primeerde op de onderlinge verschillen. Wij vinden 80 percent van ons partijprogramma in dit akkoord terug en zijn erg blij met enkele duidelijke blauwe lijnen uit dit akkoord.

Er zijn drie glasheldere redenen waarvoor de VLD dit een goed akkoord vindt : de eerste is de continuïteit van het beleid, de tweede is de langetermijnvisie van dit akkoord, en de derde een aantal duidelijke blauwe speerpunten.

De tekst voorziet in eerste instantie in de continuïteit van de maatregelen die tijdens de voorbije 5 jaar op stapel zijn gezet. Een prima voorbeeld daarvan is het economisch beleid. Wat het regeerakkoord tot in 2009 wil doen voor de Vlaamse ondernemerswereld, vindt duidelijk zijn oorsprong in de Ondernemingsconferentie die de Vlaamse regering samen met de sociale partners heeft uitgewerkt. De teksten verruimen het ondernemingsbeleid naar de rol van het onderwijs. Het onderwijs moet creativiteit stimuleren zodat we in 2009 meer ondernemende Vlamingen tellen, zoals de vorige regering vooropstelde.

Vlaanderen heeft meer dan ooit nood aan ondernemers en ondernemingen die het economisch goed doen. Sterke ondernemingen zijn een garantie voor meer jobs in Vlaanderen en voor meer fiscale inkomsten voor de overheid. De vorige Vlaamse regering heeft deze visie uitgebouwd en de nieuwe Vlaamse ploeg is duidelijk van plan op dit elan verder te gaan. Voor de VLD-fractie is dit cruciaal.

Ten tweede is mijn fractie blij een langetermijnvisie in dit regeerakkoord terug te vinden. De vorige Vlaamse regering had een visie met als doel Vlaanderen op de Europese en wereldkaart te plaatsen als economisch, ecologisch, cultureel en sociaal welvarende regio. De Kleurennota van juli 2000 en het Pact van Vilvoorde vormden daarbij het uitgangspunt. Mijnheer de minister-president, we waren dan ook aangenaam verrast dat het Pact van Vilvoorde zo prominent in uw informateur-

snota fungeerde. We zijn blij dat het regeerakkoord deze visie overneemt en voortzet. Het besteedt aandacht aan de vergrijzing van onze samenleving en de bijbehorende kosten, aan de economische sterktes en zwaktes van Vlaanderen en aan de sociale en ecologische uitdagingen die ons te wachten staan.

Ten derde stellen we naast de continuïteit en het langetermijndenken ook glasheldere liberale klemtonen vast. 'Meer ondernemen, meer werkgelegenheid' is de topprioriteit van dit akkoord. Terecht in die volgorde, want werkgelegenheid is voor ons een resultaat van meer economische activiteit. Minder lasten, minder regels en meer ruimte om te ondernemen moeten leiden tot meer mensen aan de slag. 'Iedereen aan de slag' blijft onze leuze.

Minder administratieve lasten beginnen in dit huis. We koesteren allemaal de ambitie om de politieke geschiedenis in te gaan door onze naam te verbinden aan een decreet. Vandaag daag ik u uit die ambitie om te draaien en uw plaats in de politieke annalen van Vlaanderen te verdienen door uw naam te verbinden aan de afschaffing van een decreet. 124 decreten minder in 2009 zou een mooi staaltje van administratieve lastenverlaging zijn.

De idee van een accountmanager, een algemeen kader voor meer risicokapitaal, een flexibele arbeidsmarkt en vooral het verminderen van lasten op arbeid, zijn aandachtspunten die we nauwgezet zullen bewaken.

Deze ploeg is erin geslaagd om een gezond en leefbaar evenwicht te vinden tussen economie en ecologie. Dit is niet eenvoudig tegenwoordig. De meeste burgers zijn terecht bezorgd over de ecologie.

Geen welvaart zonder welzijn. Maar er moet steeds een gezond evenwicht worden gevonden met de economische belangen van Vlaanderen. Er kan immers ook geen welzijn worden gevonden zonder welvaart.

Minister Peeters, u hebt het afgelopen jaar vaak op mijn kabinet geargumenteed dat ondernemingen gebukt gaan onder onnodige milieu- en energielasten. Terecht hebt u de lat altijd erg hoog gelegd. We kennen u als marathonloper. We zullen blij zijn dat u een polsstok bij hebt.

We kijken uit naar de geplande benchmarking in de energiesector. Het Vlaamse bedrijfsleven moet

Ceysens

zijn bijdrage leveren tot een duurzaam energiebeleid maar mag daar ook niet het slachtoffer van worden. Onze bedrijven verbruiken inderdaad veel energie, maar met die energie houden ze ons welzijn op temperatuur. Het regeerakkoord houdt rekening met deze vaststelling. Dat stemt mijn fractie tevreden.

Terecht stelt de nieuwe Vlaamse regering dat belastingverminderingen gebruikt kunnen worden om meer mensen aan het werk te krijgen. Door mensen die werken maandelijks meer geld van hun loon te laten overhouden, wordt het verschil tussen een uitkering en een loon groter en kunnen meer mensen ertoe aangezet worden om aan het werk te gaan. Voor liberalen is de beste uitkering nog altijd een eigen loon.

Geachte collega's, ik wil ook het economisch belang van de sprong naar een creatieve economie onderstrepen. Bijna elke regio in de wereld heeft stilaan de capaciteit producten en diensten te vervaardigen. Enkel en alleen als onze economie zich focust op het creëren van producten en diensten met een hogere toegevoegde waarde ten opzichte van concurrerende regio's, zullen we onze plek in het koppeloton verdienen. Wij, als fractie, zijn verheugd dat het belang van een creatieve economie voor onze welvaart duidelijk in het regeerakkoord staat en dat het project Flanders DC ad nominatim werd ingeschreven.

Mijnheer de voorzitter, op het vlak van het onderwijs stellen wij een bijzondere doorbraak vast. Na het puike en vernieuwende beleid dat terzake door mevrouw Vanderpoorten gedurende de afgelopen 5 jaar werd gevoerd, is deze ploeg erin geslaagd om het beleid nog een stap verder te laten zetten. Wij zijn bijzonder tevreden dat er wordt afgestapt van het ouderwets geworden 'netdenken' ten voordele van een 'schooldenken'. Zowel op het vlak van de financiering van het onderwijs als op dat van ouderparticipatie is er duidelijk de intentie om het beleid dichterbij de scholen te brengen, dus dichterbij de kinderen en dichterbij de ouders. Het invoeren van een schoolgericht beleid, met veel meer aandacht voor de kinderen en de ouders, zal op termijn renderen in termen van beter opgeleide kinderen die uitgroeien tot verplegers, artsen, vaklieden, ingenieurs, bakkers – en laten we het maar voor één keer zeggen : tot de besten van de wereld op hun gebied.

Mijnheer de minister-president, op het vlak van inburgering stelt mijn fractie een belangrijke door-

braak vast. Er wordt eindelijk komaf gemaakt met het pampieren van bevolkingsgroepen. We zullen niet langer tolereren dat de gelijkheid tussen man en vrouw niet wordt gerespecteerd, dat nieuwe Vlamingen geen inburgeringscursus volgen en zonder sanctie blijven of dat overlast onbestraft blijft. Iedereen in Vlaanderen moet zijn verantwoordelijkheid nemen. Dit betekent dat aan rechten ook plichten verbonden zijn.

Geachte collega's, ook in de zorg heeft deze regering ambitie : 5.000 extra plaatsen in de kinderopvang, een uitbreiding van de buitenschoolse opvang en een goed systeem voor de flexibele opvang waarin het gebruik van de dienstencheque mogelijk wordt, stemmen mijn fractie tevreden. Een betaalbare woning voor iedereen was een belangrijk campagnethema. Daarom is mijn fractie blij met de liberale accenten in het woonbeleid. Minister Keulen zal een dubbel spoor volgen door het op de woonmarkt brengen van meer kavels en het verantwoord aansnijden van meer woonuitbreidingsgebieden.

Een laatste specifiek punt is het communautair onderdeel van dit regeerakkoord. De VLD-fractie steunt met overtuiging elke ambitie die de Vlaamse regering terzake heeft. We mogen niet aarzelen alle institutionele middelen waarover we in het kader van de federale staatsstructuur beschikken, ook aan te wenden. Het is onze innerlijke overtuiging dat meer bevoegdheden voor Vlaanderen zullen leiden tot een beter beleid voor de Vlamingen.

Laat me echter duidelijk stellen dat onze fractie het overlegmodel boven het conflictmodel verkiest. Om die reden zal onze fractie erop toezien dat de Vlaamse regering niet als vechtmachine wordt ingezet tegen het federale bestuursniveau. We willen een bestuursploeg voor de Vlamingen die in overleg met de andere partners in ons land win-winsituaties creëert. We zien het federale niveau als een partner in het bereiken van onze beleidsdoelstellingen, zeker op het communautaire vlak. We verwachten van deze Vlaamse regering niets anders.

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Mevrouw Ceysens, ik heb goed naar u geluisterd en ik hoop dat de minister-president dat ook heeft gedaan. De Vlaamse regering mag geen vechtmachine worden om de Vlaamse eisen te realiseren. Mijnheer de minister-

Dewinter

president, u weet al meteen wat u aan de VLD hebt. U weet wat hun strategie is. De VLD is niet bereid om haar belangen op het federale niveau op het spel te zetten om een aantal eisen uit dit regeerakkoord te realiseren. Mijnheer Van den Brande en mijnheer Van Rompuy, vergeet uw big-bangtheorie! De federale regering is dé prioriteit van de VLD. Over de Vlaamse regering gaat het niet echt. Zolang we dat niet omkeren, zal het nooit werken. Mijnheer Leterme, zolang er geen sluitende afspraken zijn met de federale regering, zal het nooit lukken. Mevrouw Ceysens heeft dat nog eens duidelijk onderstreept. U bent eraan voor de moeite!

De voorzitter : Mevrouw Ceysens heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens : Mijnheer Dewinter, u zegt iets aan de heer Leterme, maar u mag mij daarvoor niet misbruiken. Ik weet dat u dat bijzonder graag doet. U gebruikt en misbruikt iedereen, zoals mevrouw Morel, om aan populariteit te winnen. U bent een vat vol hatelijkheden. U hebt dat daarnet nog eens op een overtuigende manier gedemonstreerd. We hebben een groot hart voor Vlaanderen, maar we geloven niet in uw conflictmodel. We staan voor het overlegmodel. Ik ben daar bijzonder duidelijk over. (*Applaus bij de meerderheid*)

De heer Filip Dewinter : Het overlegmodel is het plat-op-de-buikmodel van de voorbije legislatuur. Ik verwijs enkel naar de heren van Rompuy en Van den Brande die voorstander zijn van het big-bangmodel. Zij hebben dat gezegd. Ze wilden België desnoods opblazen om een aantal Vlaamse eisen te realiseren. Richt u dus tot uw eigen coalitiepartner die de minister-president van deze regering levert. (*Applaus bij het Vlaams Blok*)

Mevrouw Patricia Ceysens : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, met deze overwegingen hebben we er alle vertrouwen in dat deze ploeg de buitenwacht zal verbazen. Gestart onder een moeilijk gesternte als een verstandshuwelijk zal deze Vlaamse ploeg een sterk Vlaams beleid voeren. De liefde zal ontluiken : niet omdat het moet, maar omdat we een tomeloze ambitie hebben voor Vlaanderen. We zullen onze eigen toekomst ondernemen. We geven dan ook ons vertrouwen aan deze Vlaamse regering en aan deze regeringsverklaring. (*Applaus bij de meerderheid*)

De voorzitter : Mevrouw Gennez heeft het woord.

Mevrouw Caroline Gennez (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, leden van de regering, collega's, de kogel is door de kerk. Deze uitdrukking mag opnieuw worden gebruikt. Wij hebben sinds gisteren een nieuwe Vlaamse regering en zij heeft iets later dan verwacht een regeerakkoord gebaard. Het is een regeerakkoord geworden met een goede aanzet op bijna alle beleidsterreinen en met sterke socialistische accenten uit onze negenproef. In een rijke samenleving als de onze leven mensen alsmäär langer. Het is onze plicht om ervoor te zorgen dat die zilveren generatie ook langer gelukkig leeft, en dat kan door voor een zorgeloze oude dag te zorgen.

Daarom zijn we als sp·a bijzonder tevreden dat de maximumfactuur voor medische zorg een Vlaams verlengstuk krijgt via de geleidelijke invoering van de maximumfactuur in de niet-medische zorgverzekering. De bijdragen mogen dan voorlopig niet inkomensafhankelijk zijn, ze worden ook niet verhoogd.

Mensen die langer leven, moeten ook de kans krijgen om anders te gaan werken. En dat kan alleen als we de kansen die onze open economie biedt, volledig benutten. Wij zijn een KMO-regio, en ik twijfel er niet aan dat de belangen van de KMO's sterk verdedigd zullen worden door de minister van Leefmilieu, maar ook de industriële sectoren verdienen onze aandacht. Creativiteit en technologische innovatie mogen niet beperkt blijven tot een aantal randsectoren. Door veel meer te investeren in onderzoek en ontwikkeling kan creativiteit eindelijk de rode draad worden door ons Vlaams industrieel beleid.

In onze bedrijven moet het ontspannen werken zijn, net daarom moet werken lonen. De Vlaamse werkbonus, die vooral mensen met de laagste lonen een extraatje biedt, is alvast een eerste goede aanzet, zowaar een lastenverlaging – eentje die deze regering van het sérieux zich kan veroorloven. De overheid, dixit de minister-president, moet immers zeggen wat ze gaat doen, en vooral doen wat ze zegt. En deze regering zegt te willen werken aan een solidaire samenleving. Sp·a-spirit is het daar uiteraard helemaal mee eens. Wij hoeven daarvoor trouwens niet zo gek veel te veranderen. Wij hebben altijd gezegd dat lastenverlagingen moeten kunnen, als ze gericht zijn en herverdelend werken en de sterkste schouders de zwaarste lasten dragen.

Om die reden zijn we blij dat alle partijen het met ons eens geworden zijn dat gratis onderwijs een

Gennez

must is. Dat netoverschrijdend leerlingenvervoer in het basisonderwijs gratis moet zijn. Dat de belasting op het hebben van geen geld bij het afsluiten van een hypothecaire lening wordt afgeschaft. Dat de billijke vergoeding, die heel wat verenigingen en jongerenorganisaties dreigde te wurgen, wordt afgeschaft. Dat de forfaitaire huisvuilbelasting wordt afgeschaft. Dat de belasting op tegen-slag, de registratierechten op de gezinswoning bij scheiding, wordt afgeschaft. Of waarom iedereen het eindelijk eens is dat gericht gratis herverdelend is en dus goed voor de mensen.

Een van de basisideeën van het socialisme is de democratisering van het onderwijs. Alleen via het onderwijs kunnen we alle kinderen écht gelijke kansen bieden in het leven, als werknemer of ondernemer, maar vooral als mens. Dit regeerakkoord bevat historische passages. Het geleidelijk gratis maken van het lager leerplichtonderwijs en de evolutie naar een maximumfactuur voor buitenschoolse activiteiten zijn essentieel. Maar veel belangrijker is de financiering van elke school op basis van de kenmerken van haar leerlingen. Dit regeerakkoord heeft het niet over netten, maar over een nette financiering van ieder kind. De schoolstrijd is gestreden, de strijd voor de valorisering van de talenten van elk kind kan beginnen. En Frankie goes to school. We vertrouwen op de minister van Onderwijs om partners te zoeken voor deze belangrijke opdracht : leerkrachten, onderwijskoepels, vakbonden, ouders, leerlingen en directies. En we vertrouwen op alle partners om constructief dit engagement mee in te vullen.

In één val mag deze regering alvast niet trappen.

De voorzitter : De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Een gelijkkansenaanpak dateert al uit de tijd van de heer Daniël Coens. Toen had men het al over zorgverbreding en onderwijsvoorrang. De vorige regering heeft daar structuur ingebracht, maar die aanpak was onvoldoende gefinancierd. Deze regering zet daarin nieuwe stappen vooruit. De sector zou het overigens niet waarderen als er revolutionaire ontwikkelingen zouden worden ingezet. De sector vraagt om een ontwikkeling in continuïteit, en ook dat dit van onderuit wordt aangepakt.

Mevrouw Gennez heeft het over netdoorbrekende financiering. Dat is evenmin iets nieuws. De onge-

lijkheden tussen scholen en de netten waarin ze werken, hebben een voorgeschiedenis. Toen het Tivoli-Polderakkoord is afgesloten, was het al de bedoeling om de gelijke financiering te realiseren. Ik hoor dus niet graag zeggen dat hier vanalles uit het niets is uitgevonden. We zijn al lang vragende partij om alle koepels - de Guimardstraat, maar ook die van het OVSG en het gemeenschapsonderwijs - op transparante wijze een plaats te geven en te financieren.

De voorzitter : Mevrouw Gennez heeft het woord.

Mevrouw Caroline Gennez : Ik ontken dat niet. Ik heb ook het woord 'revolutie' niet in de mond genomen, al deden we dat in lang vervlogen tijden wel. (*Gelach bij het Vlaams Blok*)

Ik heb het hier over historische passages in het regeerakkoord. Ik heb het onder meer over het feit dat de democratisering van het onderwijs volledig wordt nagestreefd. Ik ben overigens blij dat we op dezelfde lijn zitten inzake gelijke kansen en participatie en er werk van zullen maken.

Laten we nooit van het ene uiterste in het andere vervallen. De minister-president is een wijs man, en hij weet dat de waarheid altijd in het midden ligt. Vlaanderen is geen regio waar het slecht leven is, waar mensen alleen maar depressief zijn en waar er geen warmte is voor elkaar. Vlaanderen heeft recht op een positief verhaal, op een beleid dat sterk is voor de zwakken, maar ook goed voor de sterken. Werken aan die warme samenleving waarin iedereen écht telt, is het belangrijkste streven van het moment.

Dat verklaart het belang van een oprecht gelijkkansverhaal. Een samenleving waarin iedereen eerlijke gelijke kansen heeft, waarborgt iedereen gelijke vrijheid om zijn of haar talenten te ontplooien. De overheid moet bescheiden zijn, en kan daar hoogstens een kader voor scheppen. De overheid mag dan geen mensen stigmatiseren, mensen hebben niet het recht om elkaar uit te sluiten. Als we een globaal verhaal van 'samen leven' willen schrijven, dan zullen we daarvoor alle actoren bij elkaar moeten brengen : politici, burgers, het georganiseerde middenveld, organisaties van autochtonen én allochtonen, werkgevers, vakbonden, onderwijsmensen... Dat is een belangrijke opdracht voor de ministers van Inburgering en Gelijke kansen.

Tot slot zou ik nog iets willen zeggen over groen, niet over Groen!, dat niet in de regering zit, wel

Gennez

over het groen dat toch in het regeerakkoord staat. De groene vrienden mogen gerust weten dat elke letter ons bloed, zweet en tranen heeft gekost. Het politieke draagvlak voor milieu en natuur mag best wat groter zijn, maar het siert onze coalitiepartners dat we ons niet moeten schamen over het ecologische luik van dit regeerakkoord.

We doen een beroep op de ernst van de minister van Leefmilieu, Openbare Werken en Energie en van zijn collega van Ruimtelijke Ordening om mee de voorwaarden te scheppen voor het vernieuwende mobiliteitsbeleid dat de vorige Vlaamse regeringen – en ik spreek in het meervoud – op de sporen hebben gezet. Samenwerking op al deze beleidsdomeinen is een must om de positieve trend van minder verkeersslachtoffers voort te zetten.

Zoals ik reeds heb gezegd, collega's, is dit een goed regeerakkoord met positieve aanzetten op alle beleidsdomeinen, met een strikt financieel kader ook. Papier alleen kan echter niet enthousiasmeren. Of in deze tekst een bezielend project voor Vlaanderen vervat zit, zal de komende jaren moeten blijken. Ik vind zelf – een beetje naïef misschien – dat het de taak van de politiek is om mensen gelukkig te maken. Dit regeerakkoord heeft alvast de potentie om de voorwaarden te scheppen waarbinnen mensen gelukkig kunnen zijn.

Het is evident dat een regering goed bestuurt, ik vind het bijna een aanfluiting van de goede smaak om dat telkens zo expliciet te moeten zeggen. Uw regering, mijnheer de minister-president, moet natuurlijk de dingen goed doen, maar ze moet vooral ook de goede dingen doen. U moet daarvan de bezieler zijn. Onze sp.a-ministers zullen minister zijn voor de hele regering, wij verwachten dat u ook de minister-president bent van alle partijen. U brengt een bonte groep van mensen aan de start. Wij verwachten dat u met uw team de hele rit uitrijdt en dat u als een hechte ploeg over de meet komt. Nu volgt wel even een welverdiende vakantie, maar daarna moet u toch echt onverwijld aan de slag, zou ik zeggen. (*Applaus bij de meerderheid*)

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, leden van de regering, collega's, onmiddellijk na de verkiezingen heeft Groen! haar positie duidelijk gemaakt en gekozen voor de oppositie. Blijkbaar

heeft dat groene beleid in deze regeertekst bloed, zweet en tranen gekost - het zij zo. Dat minister Anciaux kon wenen, wisten we al, dat ook minister Vandembroucke kon wenen, wist ik nog niet. Ik bied u alleszins mijn excuses aan voor het feit dat u hebt geweend tijdens het opstellen van dit regeerakkoord, mijnheer Vandembroucke.

We hebben onze positie onmiddellijk duidelijk gemaakt, maar we willen niet zomaar langs de kant gaan staan en enkel negatieve commentaren geven, als de eerste de beste schipper aan wal. Groen! is de enige democratische oppositiepartij. (*Gelach bij het Vlaams Blok*)

We willen de democratie volop laten spelen en het spel van de zwart-wit-oppositie doorbreken. Het Vlaams Parlement en het parlementaire discours moeten rijk geschakeerd zijn en blijven. Daarom is de groene partij in dit parlement en in de samenleving nodig, om dit parlement en de samenleving regelmatig groen te kleuren.

We staan zeer kritisch tegenover de andere oppositiepartij, het Vlaams Blok. Vanuit de oppositie zullen we het Vlaams Blok blijven bekampen. Deze partij teert op egoïsme, op uitsluiting, op het opkloppen van kleine en grote maatschappelijke problemen, op het uitbuiten van problemen in plaats van het oplossen ervan. Het politieke discours, mijnheer Dewinter, dat we daarstraks van u hebben gehoord, toont aan dat u slechts houdt van platitudes. U hebt geen inhoudelijke kritiek gegeven op dit regeerakkoord. Hoe veel succes het Vlaams Blok ook mag hebben, het Vlaams Blok is in alles het tegengestelde van wat onze partij wil zijn.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer Stassen, ik heb de indruk dat u zich enigszins van vijand vergist. U moet zich tot de meerderheid richten. 'The duty of the opposition is to oppose'. Dat betekent : de regering het leven moeilijk maken. Zo hoort dat in een democratie.

Ik zou u overigens het volgende willen zeggen, mijnheer Stassen : na een verkiezing waarbij uw partij werd gedecimeerd, waarna u slechts met de helft van het aantal volksvertegenwoordigers terugkomt, na een desastreuze regeringsdeelname, zou enige bescheidenheid u misschien toch wel sieren. (*Applaus bij het Vlaams Blok*).

De heer Jos Stassen : Mijnheer Dewinter, ik heb twee paragrafen voor uw partij gereserveerd. U

Stassen

mag evenwel gerust zijn : er komt nog heel wat kritiek op de Vlaamse regering. (*Gelach*)

Ik wil hier vooral duidelijk maken dat we een andere vorm van oppositie zullen voeren. Tegenover het gescheld van de heer Dewinter zullen we een inhoudelijke oppositie plaatsen. We zullen het Vlaams Blok blijven bekampen. Tegelijkertijd willen we een waakzame en kritische houding tegenover de Vlaamse regering aannemen. We zijn klaar om onze rol als kritische oppositiepartij te vervullen. We willen de constructieve oppositie met open vizier aangaan.

We zijn van plan elke maatregel, elk voorstel en elk onderdeel van het beleid van de nieuwe Vlaamse regering aan drie criteria te toetsen. Deze criteria zijn even oud als onze partij. Is het gevoerde beleid op lange termijn een goede zaak ? Stelt dit beleid de toekomst voor iedereen veilig ? Is het gevoerde beleid solidair met de mensen hier en in de rest van de wereld ? Houdt het gevoerde beleid voldoende rekening met het feit dat er grenzen zijn ? Toekomst, solidariteit en grenzen zijn de drie groene sleutelwoorden op basis waarvan we het regeringsbeleid van de komende 5 jaar zullen beoordelen.

Om te bewijzen dat het onze bedoeling is een constructieve oppositie te voeren, wil ik eerst enkele positieve elementen uit het voorliggend regeerakkoord voorleggen. We stellen verheugd vast dat een aantal realisaties en beleidskeuzes in de beleidsdomeinen Zorg en Milieu worden bestendigd en voortgezet.

Wat de zorg betreft, wordt de beleidsmatige lijn naar zorg op maat voortgezet. Niet het aanbod aan zorgsystemen, maar de vraag om zorg zal de verdere uitbouw van de zorgsector bepalen. De eigen keuzes van de zorgvrager zullen het toekomstig beleid bepalen.

Hoewel ik tijdens de verkiezingscampagne andere zaken heb horen beweren, is het PAB een verworvenheid. Ik hoop dat dit zo zal blijven. Het PAB moet zo evolueren dat personen met een handicap zelf voor hun inkopen bij diensten en andere voorzieningen kunnen instaan. Het PAB moet daadwerkelijk in de praktijk worden gebracht.

De wachtlijsten zullen tijdens de nieuwe legislatuur blijven bestaan. Tijdens de campagne heeft CD&V verklaard dat sommigen van Vlaanderen

blijkbaar een 'wachtland' willen maken. Dit is nooit de bedoeling geweest. Het werken met wachtlijsten leert ons welke zorgvragen er zijn en hoe het aanbod op deze zorgvragen kan worden afgestemd. In sectoren als de gehandicaptenzorg, de bijzondere jeugdzorg, de kinderopvang en de ouderenzorg zal dit nodig zijn.

Ook het hoofdstuk over het milieubeleid bevat een aantal voortzettingen van groene realisaties en trendbreuken. Het integraal waterbeleid zal worden uitgevoerd. Vlaanderen zal zijn voortrekkersrol in het onderzoek naar milieu en gezondheid blijven uitoefenen. Het groene afvalbeleid zal worden voortgezet. Er zal minder restafval worden geproduceerd. De afvalkosten zullen worden geïnternaliseerd. Milieuvriendelijke producten zullen de nodige prioriteiten krijgen. Het is enkel spijtig dat het regeerakkoord geen bepalingen over de alternatieve afvalverwerking bevat.

Het milieuhandhavingsbeleid wordt voortgezet. Binnen enkele dagen zal Groen! het voorstel van decreet houdende de milieuhandhaving opnieuw indienen. We gaan ervan uit dat de meerderheidspartijen die voorstel van decreet zullen steunen.

Het systeem van de integrale milieuvorwaarden zal worden uitgebreid.

De voorzitter : De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de voorzitter, wat het milieubeleid van de afgelopen 5 jaar betreft, zou een beetje bescheidenheid de heer Stassen sien. Ik raad hem aan het vandaag in De TIJD verschenen artikel hierover te lezen. De voorbije 5 jaar is geen enkel milieudossier fundamenteel opgelost. Ik denk hierbij aan Aquafin, aan Indaver, aan de Vlaamse Milieuholding en aan de VMW. Er is eigenlijk niets veranderd. Zoals ik de voorbije vijf jaar heb beweerd, heeft de vorige Vlaamse regering zich tot enkele grondaankopen in de marge beperkt. (*Applaus bij CD&V-N-VA en bij het Vlaams Blok*)

De heer Jos Stassen : Mijnheer Matthijs, ik heb de indruk dat u het artikel in De TIJD zeer selectief hebt gelezen. Over Aquafin zou uw fractie trouwens best zwijgen. (*Rumoer*)

We hebben het dossier van Aquafin geërfd en onze huidige voorzitter, die toen minister van Leefmilieu was, heeft vastgesteld dat dit dossier niet open te breken viel. In het verleden is immers een onbe-

Stassen

taalbaar contract afgesloten. Vijftien jaar geleden heeft de toenmalige CVP Vlaanderen voor een periode van 30 jaar vastgezet. De heer Matthijs zou hier bijgevolg beter over zwijgen.

De heer Erik Matthijs : Daarover gaat het niet. U ging het probleem oplossen. U hebt 4 jaar geleden het contract opgezegd en de hele zaak laten verrotten. Nu zitten wij met de problemen, maar we zullen ze ook oplossen.

De heer Jos Stassen : Het gaat om een akkoord van eind de jaren tachtig, begin de jaren negentig. Ook het Rekenhof heeft hierover heel wat verteld. Ik stel voor dat we dit niet opnieuw aanpakken, want dat is het onmogelijke verwachten van een minister.

Het systeem van de integrale milieuvorwaarden wordt verder uitgebreid. Tijdens de begrotingsdiscussie voor het jaar 2004 stelde Unizo tijdens een hoorzitting dat het belangrijkste deel van de lastenverlaging voor de KMO's in de begroting 2004 was toe te schrijven aan de vereenvoudiging van het milieubeleid en de afschaffing van de vergunningsplicht voor een aantal bedrijven. Mijnheer Peeters, ik hoop dat u, nu u op een andere stoel zit, het systeem van de integrale milieuvorwaarden verder zult uitbreiden. Wij zijn alvast een partner om dit, ten gunste van het KMO-beleid, uit te voeren.

Het milieubeleid mag dan grotendeels een voortzetting zijn van paars-groen, het landbouwbeleid zorgt voor een echte trendbreuk, en jammer genoeg niet in groene zin. Landbouw wordt in dit regeerakkoord enkel beschouwd als een economische sector. Door de eenzijdige nadruk op rechtszekerheid wordt de ecologische kant van de landbouw totaal onbegrepen. Hopelijk moeten we dit regeerakkoord niet begrijpen als 'minder gezeur over milieu, er mag opnieuw geboerd worden zonder die vervelende groene ministers'. We lezen niks meer over de afbouw van de intensieve veeteelt, wel over industriële akkerbouwteelten. Er is geen sprake meer van beperkingen voor ggo's, en ook de biolandbouw is blijkbaar geen prioriteit meer.

Mijnheer de minister-president, het is zorgwekkend dat de zogenaamde tweede pijler van de Europese Commissie, de steun in het kader van het plattelandsbeleid, helemaal economisch wordt in-

gevuld : steun aan tuin-en landbouwactiviteiten en aan plattelandseconomie. Wat zult u doen met de beheerscontracten inzake natuurbehoud? Komt er een louter agrarisch in plaats van een integraal plattelandsbeleid? Het nieuwe Vlaamse landbouwbeleid vertrekt duidelijk niet van een toekomstgerichte visie en houdt nauwelijks rekening met het feit dat er in Vlaanderen grenzen zijn aan de intensieve landbouw.

In dit regeerakkoord worden een aantal groene voorstellen overgenomen. In het onderwijshoofdstuk lijkt het deel over de vrije keuze bijna letterlijk overgeschreven uit ons programma. Ik lees wat er staat : 'We bepalen de voorwaarden waaronder gesubsidieerde officiële en vrije scholen erkend kunnen worden als instelling met een open karakter, die de vrije keuze waarborgen.' Dit lijkt wel onze definitie van een 'vrijekeuzeschool'.

Zelden is een nieuw woord zo snel in beleidsteksten terechtgekomen als nu gebeurt met de 'kangoerowoning'. Enkele maanden geleden keken velen in de Wetstraat nog op toen we ideeën over nieuwe woonvormen voorstelden. Het 'kangoerowonen', waarbij een bejaarde woont in een afgescheiden wooneenheid onder hetzelfde dak als een jong gezin, is een verworvenheid in het regeerakkoord. Groen!, als leverancier van toekomstgerichte voorstellen, is zelden zo snel gevolgd.

Tot daar mijn greep uit de positieve elementen uit het regeerakkoord. Ik wil nu een aantal kritische bedenkingen maken.

Ondanks de vaststelling dat een deel van het milieubeleid een voortzetting is van het paars-groene beleid, stellen we ook vast dat het woord ecologie niet voorkwam in de toespraak van de minister-president. Duurzame ontwikkeling of ecologische duurzaamheid zijn geen uitgangspunten of politieke keuzes van deze nieuwe regering. In de inleiding van het regeerakkoord worden veel beleidsprioriteiten opgesomd, maar duurzaamheid staat daar niet bij.

In het hoofdstuk 'Ondernemen en Werkgelegenheid' wordt milieu duidelijk beschreven als een belemmering voor het ondernemen, waar vooral versoepeling nodig is. Op geen enkele manier wordt de ecologische uitdaging gezien als een economische prioriteit. Milieu wordt weer een last en bedreiging voor het bedrijfsleven, in plaats van een uitdaging en een middel om de concurrentiepositie van bedrijven te verbeteren.

Stassen

De vorige Vlaamse regering hanteerde duurzaamheid als inhoudelijk criterium voor haar beleid inzake innovatie en onderzoek en ontwikkeling. In de nieuwe beleidstekst staat veel over innovatie, maar nergens worden de groene sectoren genoemd als toepassingsgebied bij uitstek voor innovatie. Het is juist in deze sectoren dat de groene kennis-jobs zich kunnen uitbouwen, denk maar aan de 20.000 groene jobs – harde jobs, geen jobs uit de sociale economie - die in het Ruhrgebied zijn gecreëerd in de duurzame-energiesector.

Het is opvallend en zeker niet toevallig dat het deel over milieureglementering in het luik economie staat en niet in het hoofdstuk milieu. Vlaanderen wil blijkbaar ook geen koploper meer zijn inzake milieubeleid. De regering beperkt zich tot het sec naleven van de Europese richtlijnen, meer niet, naast een aantal bijna onrealiseerbare voorwaarden. Ook hier geldt de concurrentiekracht van de ondernemingen als enig criterium. Landbouw wordt als een louter economische sector beschouwd. Het strafste is dat de claim op de open ruimte sterk wordt opgedreven door de Vlaamse regering : er zullen nieuwe bedrijventerreinen en verkavelingen komen en elke gemeente mag zijn woonuitbreidingsgebieden aansnijden of zelfs daar bovenop nog uitbreiden. Door het opdrijven van het aanbod van de koopkavels wil de regering de prijzen drukken. Ik vrees dat in de feiten alleen de speculatie en de verkavelingen zullen toenemen.

Ecologische duurzaamheid is duidelijk geen hoofddoelstelling in het mobiliteitsbeleid. Het hoofddoel ligt in het wegwerken van knelpunten zodat het economisch verkeer zal draaien. In de praktijk zal dit tot meer files leiden. Het ontbreken van duurzaamheid als beleidskeuze betekent dat deze regering geen toekomstvisie heeft op hoe ze economie en ecologie in Vlaanderen met elkaar zal verzoenen. Het betekent ook dat deze regering geen rekening houdt met het feit dat er ook in Vlaanderen grenzen zijn aan de groei van het auto- en vrachtwagenverkeer, aan het opsouperen en volbouwen van de open ruimten en aan de draagkracht van het milieu.

Terwijl duurzaamheid in het regeerakkoord niet of nauwelijks voorkomt, is er meer aandacht voor solidariteit. De invulling ervan blijft echter vaag en vaak vrijblijvend. Solidariteit wordt vaak beperkt tot de middenklasse die het al behoorlijk goed heeft en komt duidelijk minder ten goede van de

zwakkeren in de samenleving. Het woonhoofdstuk is vooral gericht op de middenklasse, op die mensen die in staat zijn een eigen woning te verwerven en nieuw te bouwen in een verkaveling dan nog, en veel minder op mensen die hun hele leven op de huurmarkt zijn aangewezen. Huursubsidie is een goede zaak, maar spijtig genoeg wil deze Vlaamse regering niet weten van huurrichtprijzen. Wij zullen binnenkort een decretaal initiatief nemen in verband met de huurrichtprijzen, en misschien krijgen we daarin steun van een aantal partijen.

Het regeerakkoord is heel concreet over de invulling van de lastenverlaging : er zijn duidelijke bedragen en een duidelijk tijdspad. Over de zorguitdaging bijvoorbeeld worden mooie voornemens neergeschreven maar er komt zelden of nooit een concreet engagement, laat staan een concreet cijfer. De wachtlijsten in de gehandicaptenzorg worden pas weggewerkt tegen het einde van de legislatuur. Volgens de vorige Vlaamse regering kon dat sneller. Nergens staat een concreet getal voor het aantal nieuwe socialehuurwoningen. De bijzondere jeugdzorg moet het met vage plannen stellen, de ouderenzorg eveneens.

De bepaling van de financieringswijze op de zorgverzekering is ook zeer vaag. Ik heb ze drie keer gelezen, maar ik weet nog niet of ik ze snap : 'De financieringswijze via bijdragen heeft haar limiet bereikt.' Wat betekent dat ? Betekent dit dat de regering de idee van inkomensgebonden bijdragen helemaal laat vallen ? Iedereen blijft los van zijn inkomen een forfaitair bedrag betalen. Wij blijven het idee van de zorgcentiem verdedigen. Het is de enige manier om de zorgverzekering op termijn betaalbaar te houden en toegankelijk te maken voor elke zorgbehoevende - de minister van Welzijn zal dit snel ondervinden.

Kan er nu eindelijk eens iemand uitleggen wat de maximumfactuur in de zorg betekent ? Enkele maanden geleden werd het begrip gelanceerd. We hadden gehoopt om er in deze regeringsverklaring enige uitleg over te krijgen. We moeten het echter stellen met het uitleggen van het principe. Er staat : 'We werken tijdens deze legislatuur de gefaseerde invoering uit van een maximumfactuur voor zorg die beschermt tegen onaanvaardbaar hoge kosten in vergelijking met de draagkracht.' Betekent dit dat alle zorgkosten voor pakweg kinderopvang, ouderenzorg of gehandicaptenzorg die een bepaald gezin heeft, worden samengeteld ? Betekent dat niet dat in het algemeen de bijdragen van de zorgvragers zullen verminderen en de inkomsten

Stassen

vermindere? Hoe zult u die vermindering van inkomsten combineren met het feit dat u de bijdragen voor de zorgverzekering tot een forfaitair bedrag beperkt? Volgens ons leidt dat tot financieel onuitvoerbaar beleid. U wilt de inkomsten verminderen door de maximumfactuur inzake zorg, maar bovendien zouden de bijdragen voor de financiering van de zorgverzekering ook worden vermindert. Dit lijkt me zeer moeilijk te rijmen.

De voorzitter : Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke : Ik wil even met voorzichtigheid reageren op uw vragen. We hebben dit principe inderdaad geformuleerd. Daarover is uitvoerig gepraat aan de onderhandelingstafel. We zijn het eens hierover, maar we weten dat we dit principe moeten omzetten in technieken. Die liggen nog niet vast.

De huidige zorgverzekering is een belangrijke ondersteuning voor mensen die zorgkosten hebben in de praktijk. Het is belangrijk, maar het is een schouderklopje : het bevrijdt de mensen helemaal niet van de angst dat ze zeer hoge kosten kunnen hebben die hun draagkracht volkomen te boven gaan. We moeten dus een rem zetten op de totale kosten die mensen hebben, in functie van hun draagkracht. Dat is al gebeurd met de federale ziekteverzekering, waarbij wordt nagegaan wat de draagkracht is van de mensen. De federale overheid kijkt naar de optelsom aan kosten die ze hebben, in de vorm van remgelden en dergelijke. Ze zet een algemene rem op die optelsom, in functie van de draagkracht.

We vinden dat we dit ook zouden moeten doen voor niet-medische zorg. Daarbij moeten we inderdaad definiëren over welke zorgkosten het gaat. Dat is een eerste verschil met de huidige zorgverzekering, die geen lijst van zorgkosten definieert en niet met een soort nomenclatuur van prestaties werkt. Het lijkt me vanzelfsprekend dat de dagprijs van een rustoord daarin zeer essentieel is, maar het gaat ook over kosten die men kan vaststellen als reële kosten in de thuiszorg, zoals bijvoorbeeld hulpmiddelen. Maar we zullen dit debat moeten voeren, ook met u, hier in dit parlement. We zullen inderdaad een selectie moeten maken inzake de vraag over welke niet-medische kosten het gaat. Dat zal moeten worden vastgelegd in een lijst. We zullen moeten werken met facturering

waarbij we een rem zetten op het totaal, van zodra de draagkracht van mensen wordt overschreden.

Het probleem is dat zelfs de ruwbouw om dat te doen op het Vlaamse niveau er nog niet is -vandaar de voorzichtige formulering. De ruwbouw om dat federaal te doen voor medische zorg bestond wel. Er was namelijk een heel systeem van nomenclatuur, facturaties enzovoort. We zullen die ruwbouw tot stand moeten brengen alvorens we dit soort kostenplafonds kunnen maken. Natuurlijk is het niet de bedoeling de inkomsten van de zorgverstrekkers te verminderen. U zou het zo kunnen interpreteren dat een zorgverstrekker niet meer mag vragen dan een bepaalde som. Dan kan hij daar op den duur natuurlijk niet meer van leven. Dat is niet de bedoeling. Het gaat over een compensatiesysteem, dus een terugbetalingssysteem van verstrekte zorg.

Het gemeenschappelijke gevoel aan de onderhandelingstafel was dat het financieringssysteem van de huidige Vlaamse zorgverzekering, dat forfaitair is, een limiet heeft bereikt, omwille van rechtvaardigheidsredenen. Daar bent u het waarschijnlijk mee eens. Als u pleit voor een zorgcentiem, dan heeft dat iets te maken met een rechtvaardigheid-sopvatting. De forfaitaire financiering heeft dus een limiet bereikt. We zullen dus moeten waken over de financiële ontwikkeling, ook over de uitgavenontwikkeling, van de zorgverzekering, maar dit impliceert natuurlijk ook dat we moeten zoeken naar nieuwe financieringsbronnen. Dat spreekt vanzelf. Alleen hebben we terzake niet willen improviseren aan de onderhandelingstafel. We hebben gewoon op onze agenda gezet dat we zullen moeten zoeken naar nieuwe financieringsbronnen, die zullen moeten beantwoorden aan de principes van billijkheid en rechtvaardigheid.

De voorzitter : Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte : Uw bekommernissen terzake zijn zeker terecht. Dit is hier ook beaamd. We vonden dit principe echter wel belangrijk. Met die bekommernissen zal rekening worden gehouden bij de uitvoering van dit nieuwe systeem.

De heer Jos Stassen : U bevestigt nogmaals onze grote vrees. Door de maximumfactuur gaan de bijdragen die mensen zullen moeten betalen voor hun zorg dalen, in functie van het draagvlak. Anderzijds blijkt dat u het niets eens raakt over een zorgcentiem. Dit werd hier net bevestigd door de fractieleider van de VLD.

Minister Frank Vandenbroucke : Het is wel vreemd dat, als we niet willen improviseren, u dat uitlegt alsof we niet tot een akkoord kunnen komen.

De heer Jos Stassen : Mevrouw Ceysens zei zonet duidelijk dat het enige systeem dat haar fractie wil toelaten voor de financiering van de zorgverzekering, een forfaitaire bijdrage is.

De bijdragen van de mensen voor zorg zullen verminderen. De financiering van de zorgverzekering zal niet stijgen. U zei immers al dat de grenzen van het forfaitaire systeem bereikt zijn, zodat we niet anders kunnen dan ofwel dit systeem te behouden, ofwel een zorgcentiem in te voeren. Maar dat is politiek niet haalbaar met deze meerderheid.

Bovendien is de budgettaire ruimte voor deze regering beperkt. Die beperking wordt nog groter door uw keuze voor lastenverlaging in plaats van meer investeringen in de zorg. De vorige Vlaamse regering heeft meer dan 2 miljard euro extra in de zorg geïnvesteerd, en is er dan nog niet in geslaagd een antwoord te bieden op een hele reeks uitdagingen. De nieuwe minister van Welzijn moet met een handicap van start gaan, doordat er minder geld is en er minder investeringen in zicht zijn uit bijkomende budgettaire middelen.

Minister Inge Vervotte : In de tekst die gisteren is voorgedragen door de minister-president, lees ik : 'De toegang tot betaalbare en toegankelijke zorg is een recht voor iedereen. De maximumfactuur die mensen beschermt tegen onaanvaardbaar hoge kosten en die rekening houdt met de draagkracht, wordt gefaseerd ingevoerd.' Dat zal ons uitgangspunt zijn.

De heer Jos Stassen : We zullen de discussie over de financiering nog geregeld voeren, vrees ik.

Dit regeerakkoord richt zich vooral tot de middenklasse. Zij vooral geniet van de lastenverlaging, de woonmaatregelen, het onderwijs- en het cultuurbeleid. Op zich zijn het goede maatregelen, maar de solidariteit wordt op deze manier wel uit de samenleving gehaald. Ik haal opnieuw het voorbeeld aan van de afschaffing van het kijk- en luistergeld. Niemand spreekt daar nog over, behalve dan politici, maar de mensen klagen intussen dat de bijdragen aan de kabelmaatschappij gestegen zijn. Hetzelfde zal gebeuren met de afschaffing van de forfaitaire huisvuilbelasting. Na een tijdje zal er gezeurd worden over te dure huisvuilzakken.

Gezien het beperkte budget blijft er dan nog weinig geld over voor een echt solidariteitsbeleid. Daarom hebben we voor de verkiezingen gepleit – en doen we dat ook nog na de verkiezingen – voor een adempauze in de lastenverlagingen. Het geld dat u nu aan lastenverlaging wilt besteden, willen wij vooral uitgeven aan zorg, onderwijs, betaalbaar wonen voor iedereen en ecologische innovatie. Door die gerichtheid op de middenklasse, is het ook duidelijk dat het armoedebeleid een lagere prioriteit krijgt in deze regering.

Inburgering is een goede zaak, maar de manier waarop u deze inburgering invult, baadt in een sfeer van : 'Als we de mensen niet verplichten, komen ze niet af, en werken ze zeker hun traject niet af.' Heel dit hoofdstuk staat bol van verplichtingen en de dreiging met sancties zoals administratieve boetes en zelfs uitsluiting van het recht op een sociale woning.

Waar haalt u het idee vandaan dat deze mensen met geen stokken naar de cursus te krijgen zijn ? Hier in Brussel verdubbelt elk jaar het aantal mensen dat naar het Huis van het Nederlands wil komen. Er is zelfs te weinig ruimte om klassen in te richten, de inrichters moeten overal gaan huren. Maar u zegt dat de mensen niet komen als we ze er niet met stokken naartoe jagen en hun nutsvoorzieningen bijna afsluiten. Waar komt toch dat idee vandaan ?

Hier en daar zullen er wel mensen verplicht moeten worden, maar u creëert een sfeer van loutere verplichting, alsof dat de enige manier is waarop nieuwkomers en oudkomers willen deelnemen aan taalcursussen of inburgeringstrajecten. Deze stoere taal is niet nodig. Inburgering zou een veel positievere aangelegenheid kunnen zijn, als u het anders had ingekleed.

Er zijn ook een aantal witte vlekken in het regeerakkoord. Ik noem een paar dingen die er niet in staan. Zo is het stedenbeleid maar een mager beestje. We vinden in uw tekst geen visie op de stad als plaats waar wonen en werken maximaal worden gecombineerd. U hebt het over de versoepeling van de ruimtelijke ordening en van de regelgeving inzake sociale huisvesting, maar zoiets als stadsplanning en stadsbeheer is er niet. Wilt u bijvoorbeeld steden vergroenen door de mensen te verspreiden over de stad en de rand ? U hebt het over diverse fondsen, maar het aanwenden daarvan is nog geen stadsvernieuwing. Zo maakt ook het ondersteunen van het cultuurpatrimonium nog geen stadscultuur.

Stassen

En waar zitten de stedelingen in uw verhaal ? Wat hebt u voor hen in petto ? Waar zit het sociale deel, en de versterking van de stedelijke samenleving ? Wat is uw economische visie op de stad ? Is de kennis-economie het antwoord op het probleem van de hoge werkloosheidsgraad van de stedelijke bevolking ? Moet de plaatselijke middenstand zelf opboksen tegen de oneerlijke concurrentie door de federale Ikea-wet of komt er toch een beleid dat kleine ondernemingen in stedelijke centra opnieuw aanmoedigt ?

In dit regeerakkoord is er nauwelijks sprake van combinatie- en tijdsbeleid. Er staat enkel in dat er 'een raam voor flexibel loonbeleid' wordt uitgewerkt. Dit regeerakkoord ademt vooral langer werken en meer werken uit, naast meer activering en meer flexibiliteit. Het is dan ook vrij cynisch dat op het hoofdstuk over werken het hoofdstuk 'Gezinnen versterken' volgt. Als mensen meer, langer en meer flexibel moeten werken, zijn veel goedbedoelde beleidsmaatregelen om de gezinnen te versterken gedoemd om te mislukken. Groen! blijft daarom pleiten voor een echte politiek van de tijd, met een echt beleid inzake de combinatie van gezin en arbeid, gekoppeld aan de uitbouw van tijdskrediet.

Minister Marino Keulen : Mijnheer Stassen, op het vlak van het stedenbeleid gaf u een ruime opsomming en tegelijkertijd wees u een aantal punten aan waarin duidelijk naar de stad wordt verwezen. Het stedelijk beleid is als een rode draad in het regeerakkoord aanwezig. Zo is er het instellen van een renovatiepremie. Die is vooral belangrijk om oude panden in de stedelijke centra te vernieuwen en om jonge mensen aan te trekken zodat fris, jong bloed naar de stad trekt. Zo is er ook het fiscale hoofdstuk met de verlaging van registratierechten. Ook door die maatregel kan het stedelijk weefsel worden versterkt. In onze omgang met steden en gemeenten streven we naar een partnerschap waarbij de lokale autonomie volop een rol kan spelen en mensen de kans krijgen om op lokaal vlak zelf maatregelen te nemen. Deze voorbeelden tonen aan dat het stedelijk beleid niet werd vergeten in het regeerakkoord.

De heer Jos Stassen : Mijnheer de minister, het hoofdstuk over het plattelandsbeleid werd veel beter uitgewerkt, is veel concreter en bevat veel meer visie dan dat over het stedelijk beleid. Ik hoop dat u als minister verantwoordelijk voor het

stedelijk beleid, binnenkort een beleidsnota opstelt waarin uw visie op de stedelijke ontwikkeling en op het belang van de steden in Vlaanderen wordt uitgewerkt. De voorbeelden die u geeft, staan her en der in de tekst verspreid, maar een visie op het stedelijk beleid is er nog niet.

Van een visie op een toekomstgericht ouderenbeleid is ook nauwelijks sprake. Het aantal 60-plussers is vandaag groter dan het aantal mensen jonger dan 20. Dat betekent dat niet alleen een aangepast zorgbeleid nodig is, maar ook een aangepast woon- en cultuurbeleid en een gericht beleid inzake levenslang leren.

Het woord 'dierenwelzijn' komt niet voor in dit regeerakkoord.

De luchthaven van Zaventem wordt enkel vermeld wanneer er sprake is van de overheveling van het beheer van de luchthaven. Het probleem van de nachtvluchten bestaat blijkbaar niet meer. (*Opmerkingen bij CD&V*)

Het probleem bestaat blijkbaar niet langer, ondanks de aanwezigheid in de regering van de vorige bevoegde federale minister. (*Opmerkingen van minister Bert Anciaux*)

We zullen het vertellen in Vlaams-Brabant, in de noord- en westrand en in Brussel, dat de problemen werden opgelost !

Sociaal-cultureel werk en volksontwikkeling bestaan niet meer voor deze Vlaamse regering. Of wordt het sociaal-cultureel werk gereduceerd tot verenigingen en vrijwilligerswerk ?

Mijnheer de minister-president, we missen in uw regeerakkoord de mensen zelf. Uw beleid is niet afgestemd op de levenskwaliteit van de Vlamingen en gaat voorbij aan het samenlevingsklimaat. Een goed bestuur is meer dan een goede dienstverlening aan de bevolking. Mensen zijn geen passieve onderdanen maar partners in het beleid. Ik hoop dan ook dat deze vorm van respect beter tot uiting zal komen in het beleid dan in de voorliggende teksten.

Een belangrijk deel van onze kritiek kunt u ondervangen door straks verduidelijkende antwoorden te geven of via de beleidsnota's die de ministers in het najaar zullen voorleggen, maar met drie van uw beleidskeuzes hebben we het erg moeilijk.

Stassen

Reeds voor de verkiezingen pleitten we voor een adempauze inzake lastenverlaging. Niet dat we een lastenverlaging niet leuk vinden, want iedereen betaalt liever minder belastingen, maar de budgettaire marge is tijdens deze legislatuur veel kleiner dan tijdens de vorige. Een lastenverlaging past in een politiek van korte termijn. Voor 200 euro minder belastingen moeten betalen is leuk, dat is een overwinning voor de VLD, maar op deze manier maakt u gewoon de marge voor de toekomst kleiner. Andere, belangrijker maatregelen, bijvoorbeeld kleinere klassen in het basisonderwijs, maatregelen voor een sociale woningpolitiek, voor ecologische innovatie, voor zorg, zult u niet kunnen uitvoeren door die lastenverlaging. De inkomsten op lange termijn zullen dalen.

De vorige Vlaamse regering trof geen regeling voor de ontdoken gewestbelastingen. Deze regering gaat akkoord met een Vlaams hoofdstuk in de fiscale amnestie. Niet optreden blijkt dan ook een beleidsmaatregel te zijn van deze Vlaamse regering. Enkele maanden geleden, mijnheer de minister-president, keurden de voltallige CD&V- en N-VA-fracties nog een motie goed waarin de fiscale amnestie werd veroordeeld. De Vlaamse regering werd opgeroepen om aan de burger mee te delen dat de tegoeden waarop gewestelijke belastingen van toepassing zijn, zoals de successierechten, niet in aanmerking komen voor de zogenaamde Eenmalige Bevrijdende Aangifte. De motie vroeg de Vlaamse regering om een informatiecampagne te voeren en de burger te waarschuwen voor een mogelijke sanctie bij de regularisatie van ontdoken gewestbelastingen. Vandaag gaan CD&V en N-VA akkoord met een gedoogbeleid voor fraudeurs. Vandaag kijken de ACW-parlementsleden de andere kant op !

De open ruimte zal de grote verliezer zijn tijdens deze legislatuur : meer verkavelingen, meer industriegronden, meer missing links en een lakser beleid inzake Ruimtelijke Ordening.

Het verlies aan open ruimte, een gedoogbeleid voor fiscale amnestie, en vooral een doorgedreven lastenverlaging ten koste van investeringen in zorg en onderwijs, zijn voor ons een brug te ver. We zullen tegen dit regeerakkoord stemmen. (*Applaus bij Groen!*)

De voorzitter : De heer De Wever heeft het woord.

De heer Bart De Wever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, leden van de regering, dames en heren, dit is mijn maidenspeech. Dit is een bijzonder moment voor mij. Ik wil à l'improviste een risico nemen en antwoorden op de speech van de oppositie. Ik richt me niet tot Groen! want dat is - naar eigen zeggen - de enige democratische oppositie, die moeten we koesteren. (*Gelach bij het Vlaams Blok*)

Ik heb ook een zwak voor kleine partijen.

Ik zal een antwoord geven op uw speech, mijnheer Dewinter, al is het maar uit respect voor uw indrukwekkende fractie - in elk geval indrukwekkend in aantal. U bent begonnen met anti-paarse uitspraken van eminente leden van CD&V-N-VA. Dat was bij momenten geestig. Ik neem aan dat u nu blij bent dat niemand met u een regering wou vormen, want dan zouden er nogal andere citaten uit de bus komen. Wie hebt u nog niet uitgescholden ? Naast wie had u op die regeringsbanken moeten zitten ?

U verwacht hypocrisie met de normale - en democratisch noodzakelijke - reflex om met politieke tegenstanders een politieke meerderheid te vormen als dat nodig is, en daar dan het beste van te maken. De coalitiepartijen vertegenwoordigen een ruime meerderheid van de Vlamingen, en dat is het volk waar wij voor opkomen. De eenpartijstaat is nog niet voor morgen, ook al hebt u tot nu toe alle verkiezingen gewonnen. (*Opmerkingen van het Vlaams Blok*)

U bent goed op weg, maar u bent er nog niet. (*Ru-moer bij het Vlaams Blok / Applaus bij CD&V-N-VA*)

Als dat uw attitude is, ik heb daar niets op tegen, maar wees blij dat wij u de afgang besparen om deel uit te maken van de meerderheid en met al uw vroegere uitspraken te worden geconfronteerd. U kunt nu verder rustig uw ding doen. Ik zit hier nog maar één dag, maar ik volg u al langer. U bent stilaan een karikatuur van uzelf aan het worden : geestig bij momenten, maar plat op andere, nauwelijks boven het niveau van de toog. (*Opmerkingen van de heer Filip Dewinter*)

De kiezer zal daar wel over oordelen, daar heb ik geen moeite mee. (*Opmerkingen van de heer Filip Dewinter*)

In mijn hoofde, mijnheer Dewinter, bestaat er geen cordon. Ik geef antwoord op uw speech. Dat is

De Wever

niet erg inhoudelijk, want u hebt ook geen inhoud gebracht. Ik zal u zelfs een tip geven. U moet in uw scheldpartijen consequent zijn. Eerst zegt u dat we paars depanneren en vervolgens dat we paars infiltreren. Ik weet niet of u ooit een depannage-dienst hebt gebeld, maar een depaneur is geen infiltrant. De mensen zijn meestal blij dat die komt.

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Het is bijna aandoenlijk om de N-VA, die zich de historische erfgenaam van de Volksunie en het Vlaams nationalisme heeft genoemd, en zich altijd heeft verzet tegen de CVP-staat, zich vandaag als de beschermengel te zien opwerpen van minister-president Leterme en zijn CD&V - wat één ministerzeteltje voor de heer Bourgeois allemaal niet vermag. Niet alleen is hij nu de beste vriend van de heer Anciaux, de heer De Wever wordt nu zelfs de pleitbezorger van minister-president Leterme. De liefde is zo groot dat ik bijna mijn zakdoek moet bovenhalen.

Voor het overige, mijnheer De Wever, maakt u zich geen zorgen over mijn imago en mijn geloofwaardigheid. Het enige wat mij interesseert, zijn de kiezers. En die waren overtuigend op 13 juni, althans wat ons betreft. Dat was iets minder voor uw coalitiepartners.

Ik wil ook iets zeggen over de sfeer van dit debat. 13 juni is blijkbaar alweer lang vergeten door de sprekers die al aan bod zijn geweest. Het is opnieuw business as usual. We zijn weer bezig met de punten en de komma's en allerlei details die allemaal hoogst interessant zijn en ons gedurende 5 jaar zullen boeien in commissies en in allerhande lange debatten, maar waar zijn nu de analyses en de conclusies van de verkiezingen van 13 juni? Welke van de fractieleiders van deze meerderheid die de verkiezingen op een verpletterende manier verloren hebben, hebben nu al eens de hand in eigen boezem durven steken, hebben al durven toegeven dat er fouten zijn gemaakt in het verleden? Die analyse verwacht ik van diegenen die op 13 juni de verkiezingen hebben verloren en vandaag de pretentie hebben om een regering te vormen. Dat bent u verschuldigd aan de kiezer, maar die oefening durft u blijkbaar niet te maken. Het beperkt zich opnieuw tot een rondje schelden tegen het Vlaams Blok. U zou beter rekening houden met de verkiezingsuitslagen van 13 juni, maar daar hebt u blijkbaar geen boodschap aan onder

deze glazen stolp van uw zogenaamde democratie. (*Applaus bij het Vlaams Blok*)

De voorzitter : De heer de Wever heeft het woord.

De heer Bart De Wever : U verwijt de N-VA voor spelbaarheid. Het is ook niet moeilijk om te schelden vanop de zijlijn of vanuit de spionkop op diegene die nu op het veld staat en probeert resultaten te scoren.

Mijnheer Dewinter, u hebt geen antwoord gegeven op de vraag die de heer Van Dijck en ikzelf u hebben gesteld, namelijk hoe u het zou doen. U hebt een minderheidsregering voorgesteld. Nu moet u mij eens uitleggen hoe die de Vlaamse eisen zou hebben gerealiseerd zonder een communautaire stilstand gedurende 5 jaar. Ik las ook in de Gazet van Antwerpen dat u een minderheidsregering wilde steunen, maar in ruil daarvoor het parlementsvoorzitterschap vroeg. U was gisteren toch de absolute pleitbezorger van een loskoppeling van het voorzitterschap en de vorming van een regering.

Mijnheer Dewinter, u zult het me niet kwalijk nemen dat ik me niet bijzonder stoort aan uw discours. Het was voorspelbaar en bij momenten zeer ongeloofwaardig, bijvoorbeeld wat Brussel-Halle-Vilvoorde betreft. Het was toch uw fractie die, in het federale parlement weliswaar, niet tegenstemde bij de laatste federale kieshervorming. U stemde zelfs niet tegen toen een deel van de kieswetgeving opnieuw een federale bevoegdheid werd. Die provinciale kieskringen en die kiesdrempel waren immers interessant omdat het eigen partijbelang primierde boven het Vlaams belang. U hoeft mij wat dat betreft dus zeker geen lessen te leren.

Ik troost me met de gedachte die Bert D'haese 50 jaar geleden reeds uitte : in de Vlaamse beweging is men altijd de verrader van iemand. Dat geldt nu ook voor mij in uw ogen. Van verraad over verraad gaan we naar de Vlaamse staat. U zit erbij, u kijkt ernaar en dat stoort niet. Bij momenten is dat zelfs grappig.

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer De Wever, ik vind het spijtig wat u doet. Ik heb trouwens daar net in mijn discours duidelijk een positief signaal willen geven. (*Rumoer*)

We zullen ook een constructieve oppositie voeren. Ik heb gezegd dat het spijtig is te moeten vaststellen

Dewinter

dat er in het Vlaams Parlement een meerderheid is die ofwel kiest voor een onafhankelijke staat of op zijn minst voor een confederaal model voor dit land met twee aparte deelstaten, een Vlaamse en een Waalse. Ik betreur dan ook dat u niet veel verder geraakt dan de aanvallen van u in onze richting.

Mijnheer De Wever, u vraagt me hoe wij het zouden oplossen, hoe wij Brussel-Halle-Vilvoorde zouden splitsen. Het eerste wat we hadden moeten doen na verkiezingen zoals die van 13 juni, was een duidelijk Vlaams front vormen, die Vlaamse macht valoriseert en ons niet vanaf het begin verdeelt. Dat speelt immers alleen maar in het voordeel van Wallonië. PS-voorzitter Di Rupo amuseert zich kostelijk met dat fameuze cordon sanitaire, waardoor u één vierde van alle Vlaamse parlementsleden buitenspel zet. U doet dat niet alleen hier, maar ook in het federaal parlement. Dit leidt ertoe dat de Vlamingen in het federaal parlement met het frontje van CD&V, VLD en sp.a minder sterk zijn dan het Waalse eensgezinde front, dat alle Franstalige partijen verenigt. Dat is de realiteit !

Er moet eindelijk een Vlaams front worden gevormd over een aantal minimumeisen. Ik verwijs naar het CD&V-programma van 18 februari 2004. Mijnheer Van Dijk, ik wil me zelfs beperken tot wat als een appendix is opgenomen in het regeerakkoord. Wat erin staat, is verdienstelijk en leuk en vormt aangename literatuur. Hoe worden die punten echter gerealiseerd ? Dat kan door een Vlaams front te vormen en door hier te doen wat ook in het federaal parlement moet worden gedaan. Dit houdt in : geen politieke schizofrenie, waarbij op het federale niveau andere zaken worden gezegd en gedaan dan op het Vlaamse niveau, maar wel een eendrachtige politiek.

Mijnheer De Wever, u hebt het toch zelf gehoord uit de mond van mevrouw Ceysens ! Daartoe is de VLD noch sp.a toe bereid ! U staat alleen en geïsoleerd luid te roepen. U zult echter niets realiseren omdat u de basisvoorwaarde niet hebt vervuld, namelijk het vormen van een Vlaams pact dat iedereen onderschrijft én, wat het belangrijkste is, waarbij desnoods het lot van de federale regering wordt gekoppeld aan het uitvoeren van wat in het Vlaamse regeerakkoord staat. Zolang u dat niet doet, staat u nergens en zult u nog 5 jaar kunnen wachten op de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde, op het verwerven van een eigen Vlaamse

kinderbijslag en gezondheidszorg, op meer Vlaamse fiscaliteit, op een eigen tewerkstellingsbeleid, enzovoort. Dat weet u, dat weet ik, dat weten we hier allemaal samen. We weten dat ook al langer dan vandaag.

Mijnheer Van den Brande, wat was het grote pijnpunt tijdens de afgelopen 5 jaar ? Wat de tactiek, de timing en de manier van aanpakken betreft, zijn we geen stap verder geraakt dan tijdens de vorige legislatuur. Dat klaag ik aan. Dat is geen negatieve, maar wel een positieve boodschap. We zijn bereid om daar, samen met u, iets aan te doen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, naast een aantal nadelen, is er één groot voordeel aan een klassieke tripartite. Er ontstaat een Vlaams front tussen die partijen die, in overleg met de Franstaligen, stappen willen zetten in de staats-hervorming.

Het grote verschil met het Vlaams Blok is dat ze geen overleg wenst. Die partij staat voor de contramine, het conflictmodel ten aanzien van de Franstaligen. Mijnheer Dewinter, u wilt de republiek en een onafhankelijk Vlaanderen uitroepen zonder te spreken met de Franstaligen.

De heer Joris Van Hauthem : We hebben van mevrouw Ceysens gehoord hoe sterk dat front is. (*Rumoer*)

De voorzitter : De heer De Wever heeft het woord.

De heer Bart De Wever : In mijn hoofd bestaat er geen cordon sanitaire. Door uw inhoud en attitude zet u zichzelf echter buitenspel. U geeft daardoor geen gewicht aan de Vlaamse eisen, integendeel. U vormt al jaren een tegengewicht. Vraag dat maar aan de ondervoorzitter van uw fractie, die het daar tot voor kort roerend mee eens was.

De voorzitter : De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack : Mijnheer De Wever, ik heb daarnet nota genomen van uw opmerking dat de heer Dewinter zijn collega's aan de toog rekruiteert. U hebt het over inhoud, maar dat is nochtans een lage opmerking.

De heer Bart De Wever : Voor de N-VA biedt het voorliggend regeerakkoord een voldoende basis om mee verantwoordelijkheid te dragen in de

De Wever

Vlaamse regering. Dat was het oordeel van bijna 90 percent van de aanwezigen op ons partijcongres vorige dinsdag. Niet dat de N-VA even gelukkig is met alle punten en komma's van de tekst, maar het geheel mag meer dan worden gezien.

De algemene teneur en indruk die de tekst nalaat, vinden we zelfs zeer goed. Ik heb het dan vooral over de nieuwe zakelijkheid en bescheidenheid. De tekst bevat geen luchtfietserie en irreële beloftes aan Jan en alleman. Er staan ambitieuze doelstellingen in die meer dan vijf jaar zullen vragen om ze te realiseren, maar dit erkennen we ook. We kondigen geen directe maatregelen aan die niet concreet of betaalbaar zijn. De rekeningen zijn geteld, herteld en nog eens herteld. Dat was voor mij een van de meest indrukwekkende onderdelen van de formatie.

Namens de N-VA spreek ik de hoop uit dat de sfeer van zakelijkheid en bescheidenheid de regering Leterme I blijvend zal kenmerken. We zijn dan ook blij met de expliciete vermelding dat Vlaamse ministers zich aan een deontologische code moeten houden. Ik wil absoluut geen verwijten maken aan wie dan ook, maar het is nodig dat we ons bezinnen over de kwaliteit van onze Vlaamse democratie. Een bezinning over hoe we er zelf mee omgaan, maar ook over de spelregels ervan. Opnieuw, ik verwijt niemand iets, maar we moeten toch vaststellen dat de spelregels ons collectief over de grens van het politieke fatsoen hebben geduwd. We moeten elkaar geen vliegen afvangen en ons niet laten opjatten door de hypocrië van de oppositie. Zoiets komt als een boemrang terug. We hopen dat de Vlaamse partijen hierover in de sfeer van zakelijkheid en bescheidenheid zullen reflecteren en daar de gepaste conclusies aan zullen verbinden.

We vinden het regeerakkoord ook erg goed omdat de ideologische uitgangspunten van dit akkoord erg dicht staan bij de maatschappijvisie van de N-VA. Het regeerakkoord heeft een duidelijke communautaristische inslag. Niet het individu staat centraal, maar ook niet de overheid. De klemtoon ligt op de samenleving, op het weefsel van spontane verbanden tussen mensen, zoals het gezin, de school en het verenigingsleven. Kortom, de civic society, de hechte gemeenschap van vrije burgers. Gedeelde normen en waarden worden precies door de civic society gesmeed. De versterking ervan is essentieel voor de draagkracht van onze

samenleving en voor het probleemoplossend karakter ervan. We willen geen samenleving van individuen die hun eigen boontjes doppen en voor alles wat daarbuiten valt alle heil verwachten van de overheid. We willen een cultuur van vrijheid die spontaan wordt begrensd door verantwoordelijkheid, verbondenheid die geschraagd wordt door een sterk burgerschap en ondersteund wordt door een bescheiden overheid. Daarom zijn wij blij dat dit regeerakkoord beloont wie verantwoordelijkheid neemt, bijvoorbeeld op de arbeidsmarkt. Er is een lastenverlaging voor actieven ingeschreven. Hoeveel pinten je daarvan kunt drinken, weet ik niet. Elke pint is wat mij betreft wel meegenomen. (*Gelach*)

Het mocht natuurlijk gerust wat meer zijn. Het is ook meer geworden, vooral voor de ouderen die ervoor kiezen om actief te blijven. Dat is een zeer goede maatregel. De activiteitsgraad van de vijftigplussers moet worden aangezwengeld. Het mocht meer zijn, maar we beseffen dat Vlaanderen niet over de bevoegdheid beschikt om via de sociale zekerheid een werkelijk doortastend activeringsbeleid te voeren. Dat is nochtans het beleid waar onze arbeidsmarkt nood aan heeft.

Wij stellen echter met vreugde vast dat alle Vlaamse partijen tot het inzicht zijn gekomen dat dit inderdaad een probleem is. In de erkenning van het probleem ligt het begin van de oplossing. Wij hebben deze bevoegdheden nodig om een echt activeringsbeleid te kunnen voeren. Het is essentieel om de problematiek van de vergrijzing, die snel op ons afkomt, te kunnen opvangen.

Het regeerakkoord beloont verantwoordelijkheid bij duurzame relaties, zoals gezinnen. Verlaging van registratierechten voor de eerste gezinswoning, veel aandacht voor betaalbare woningen, het gefaseerd kosteloos maken van het lager onderwijs, de afschaffing van successierechten op de woning voor de langstlevende partner zijn zeer goede maatregelen die mensen belonen die kiezen om verantwoordelijkheid te dragen voor elkaar.

Het regeerakkoord beloont ook wie verantwoordelijkheid neemt inzake inburgering. Dit deel van het akkoord is voor de N-VA zeer belangrijk. Opnieuw moeten we vaststellen dat Vlaanderen inzake het inburgeringsbeleid sterk gehandicapt wordt door een gebrek aan bevoegdheden. Maar het beleid dat in dit regeerakkoord wordt voorgesteld, is desondanks zeer goed. Op het eerste congres van de N-VA poneerden wij als eersten in

De Wever

Vlaanderen het concept van de verplichte inburgering. De N-VA wil dat iedereen in Vlaanderen zijn etno-culturele identiteit kan behouden, we hebben geen probleem met een veelkleurige samenleving, zowel letterlijk als figuurlijk. Maar we stellen wel dat dit slechts succesvol kan indien iedereen hetzelfde burgerschap deelt, als we een onderscheid maken tussen privé- en publieke cultuur. In het burgerschap zitten rechten en plichten die voor iedereen dezelfde zijn en voor iedereen op dezelfde manier worden toegepast. Wij erkennen dat dit vandaag niet het geval is. Het begin van de oplossing ligt nochtans in de erkenning van het probleem. Wij maken een balans op van het verleden. Alle Vlaamse partijen willen een nieuwe richting geven aan het beleid. Wij hopen dat het regeerakkoord grondig zal worden toegepast.

Culturele eigenheid kan in principe nooit recht geven op een uitzondering inzake burgerrechten. Ik stel vast dat deze gedachte sterk aanwezig is in dit deel van het regeerakkoord. Voor het eerst wordt de verplichte inburgering concreet en hard gemaakt. Ook op dit vlak wordt de grens tussen vrijheid en verantwoordelijkheid scherp gesteld en wordt beloofd wie zijn verantwoordelijkheid neemt. Het is dus zeker geen verhaal van uitsluiting geworden, wel van vertrouwen geven en verantwoordelijkheid nemen.

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : U herhaalt nog een reeks verplichtingen die voor inburgering in dit regeerakkoord zijn ingeschreven. Hebt u de garantie gekregen dat er ook voldoende cursussen zullen worden ingericht om aan de vraag te kunnen voldoen ? Waar haalt u het idee vandaan dat deze mensen met geen stokken naar de cursus te krijgen zijn ? Kijk naar de realiteit. Het aantal mensen dat zich voor de cursus inschrijft, neemt alleen maar toe. Het vele geld waarin wordt voorzien, zal waarschijnlijk niet toereikend zijn om al de vragen te beantwoorden. Waarom hebt u deze stoere taal nog nodig ?

De heer Bart De Wever : Ik heb geen stoere taal gebruikt. Ik voel mij al helemaal niet aangesproken door het tweede deel van uw uiteenzetting. Wat het eerste deel betreft, vind ik het een normale zaak in een democratie dat na iedere verkiezing duidelijkheid wordt geschapen zodat men niet aan de nieuwe meerderheid zaken kan verwijten die

door de oude meerderheid zijn veroorzaakt. Ik denk dan aan ministers die door uw partij zijn aangeduid. Als u het regeerakkoord leest, zult u er ook in terugvinden dat het aanbod kansen en vertrouwen geeft. Dat is ook zeer sterk aanwezig. Ik heb ook gezegd dat het niet om uitsluiting gaat. Het is geen eenzijdig verhaal. Ik voel geen enkele behoefte om stoere verklaringen af te leggen ten koste van een of andere bevolkingsgroep. Daar schiet men niks mee op, en dat is absoluut mijn bedoeling niet.

Tot slot wil ik nog iets zeggen over het communautaire hoofdstuk van het regeerakkoord. Dat is voor ons essentieel. Het communautaire aspect is geen doel op zich, maar een instrument om al het andere te realiseren. Wat die andere domeinen betreft, stellen we vast dat Vlaanderen tegen de grenzen van zijn bevoegdheden aanduwt en er nieuwe nodig heeft om een coherent en een doortastend beleid te voeren. Dat kan niet blijven duren. We organiseren onze democratie op het Vlaams niveau. Dat niveau begrenst onze democratie. Op dat niveau kunnen en moeten we streven naar een hechte gemeenschap van vrije burgers. Vlaanderen moet daarom zo snel mogelijk de nodige bevoegdheden krijgen, en dat is ook de ambitie van dit regeerakkoord.

Het communautaire onderdeel is ronduit indrukwekkend. Het gaat verder dan alles wat er tot vandaag is gebeurd. Ik zou daar lang kunnen over uitweiden, maar zal me beperken tot enkele punten. Zo hebben we de resoluties van het Vlaams Parlement van 3 maart 1999 in een geactualiseerde vorm in de tekst opgenomen. Dat is verregaand. We hebben ook alle onafgewerkte communautaire doelstellingen uit het vorige regeerakkoord opnieuw in de tekst opgenomen. Het betreft een waslijst van dertig concrete bevoegdheden die we van het Belgische niveau naar Vlaanderen willen overhevelen. Bovendien zullen we streven naar de overdracht van het jeugdsanctierecht, het FCUD, de verkeersveiligheid, het Rampenfonds, de organisatie van de civiele bescherming, de brandweer en de OCMW's, de taal- en pedagogische inspecties van de faciliteitscholen, het beleid inzake de grote handelsvestigingen – denk aan de Ikea-wet -, en last but not least het kadaster. Is het niet hallucinant dat dit laatste nog steeds op het Belgische niveau wordt beheerd, terwijl alle aanverwante bevoegdheden al lang in Vlaamse handen zijn ?

Ten slotte is er Brussel-Halle-Vilvoorde. Ik hoef u niet te zeggen dat we daarvan voor de deelname

De Wever

aan onze regering altijd een breekpunt hebben gemaakt en ook zullen blijven maken. Het is niet gemakkelijk gegaan, want dat heeft implicaties op het federale niveau die niet voor alle regeringspartijen even prettig zijn. Deze meerderheid vertegenwoordigt echter een ruime meerderheid van ons Vlaamse volk. Deze meerderheid zal het ook op federaal niveau mogelijk moeten maken om de klip te omzeilen.

Als basis namen we de verklaring van de burgemeesters van 11 mei. Het gaat niet om een verbintenis van de Vlaamse regering, maar om een verbintenis van alle partijen die in de regering zijn vertegenwoordigd. Dat is toch erg belangrijk. Men verbindt er zich toe om deze zaak onafhankelijk van het Forum aan te pakken. We willen bij de start van het zittingsjaar een voorstel indienen waarover we het allemaal eens zijn. Dat is minder evident dan het lijkt. Er zijn er vroeger al andere geweest, en in alle bescheidenheid denk ik dat er nog betere mogelijk zijn. Sommigen zouden echter de toets van het Arbitragehof niet doorstaan. Ons voorstel is geen vrijblijvende oefening. Van zodra het is ingediend, zullen we het 'onverwijld' door de fracties laten goedkeuren. 'Onverwijld' betekent 'zo snel mogelijk'.

De timing bepalen we niet alleen. Terzake moeten we overeenkomen met de vertegenwoordigers van het Vlaams volk én met de vertegenwoordigers van de andere democratie waarmee we in deze staat samenleven. Die timing ligt ten dele in hun handen. Veel beter dan een concrete einddatum is een concrete strategie die we zullen hanteren indien we merken dat de Franstaligen blokkeringsmechanismen willen aanwenden. Wat dat betreft, hebben we een historische passage in de tekst opgenomen. Ik vergis me misschien, maar ik kan me alleszins niet herinneren dat een regering van een Europese deelstaat ooit in haar regeerakkoord heeft ingeschreven dat ze alle middelen van het coöperatief federalisme zal aanwenden om blokkeringstechnieken van de andere te beantwoorden met eigen blokkeringstechnieken. Dat is een historische verbintenis.

Wij beseffen natuurlijk dat dit allemaal mooi klinkt, maar dat het nu ook nog moet worden uitgevoerd. Daarvoor moeten we het gesprek aangaan. De strijd moet nog worden gestreden. Maar wat op Vlaams niveau gedaan kan worden, is gedaan. Zoals de heer Denys al zei : er is een breed

Vlaams front gesmeed rond een communautair eisenpakket dat verder gaat dan ooit tevoren. Aan de onderhandelingstafel heb ik zelf gemerkt dat alle Vlaamse partijen hier ook daadwerkelijk willen voor gaan. Het doet ons plezier dat de bevoegdheid over institutionele hervormingen in handen van de minister-president zelf ligt. We hebben op dat vlak vertrouwen. Zo gaat dat nu eenmaal, want we regeren niet alleen. Het is precies in deze context dat de N-VA met waakzaam optimisme in deze regering stapt.

Nu het politieke epicentrum duidelijk aan het verschuiven is naar de deelstaten, is het niet het moment om aan de kant te gaan staan. Om dit project tot een goed einde te brengen, wil de N-VA vandaag vertrouwen geven en verantwoordelijkheid nemen. We doen dat dan ook : we geven ons vertrouwen aan minister-president Letermé en zijn ploeg en we wensen alle ministers een goede vaart. (*Applaus bij de meerderheid*)

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, leden van de regering, collega's, aansluitend op het betoog van de heer De Wever, wil ik opmerken dat 'meer Vlaanderen', of meer bepaald 'Vlaanderen verdient het beste' zo'n beetje de rode draad was doorheen het verkiezingsprogramma van het Vlaams kartel tussen CD&V en N-VA. 'Meer Vlaanderen' als dwingende noodzaak om effectief een beleid te kunnen voeren dat is afgesteld op de noden van de Vlamingen, om een beleid te kunnen voeren op die domeinen waar Vlamingen ook effectief van wakker liggen. Meer bevoegdheden en meer fiscale autonomie, niet in het minst om van de terechte prioriteit, namelijk werk, inderdaad werk te kunnen maken. Meer Vlaanderen door de overheveling van gezondheidszorg en kinderbijslagen. Het schijnt dat er tijdens de formatiebesprekingen effectief nogal wat werd gediscussieerd over dat 'meer Vlaanderen'. Het resultaat kunnen we lezen in uw regeerakkoord.

Ik moet u zeggen, mijnheer de minister-president, dat de verwachtingen hooggespannen waren, want u had zelf voor uw partij de lat bijzonder hoog gelegd. Ik stel echter vast dat, als ik dan het regeerakkoord lees, de ontgoocheling recht evenredig is met de verwachtingen die zowel u als uw kartel voor de verkiezingen hadden gecreëerd. Wat lezen we namelijk in het communautaire gedeelte van

Van Hautthem

dit akkoord? We lezen er tegelijkertijd zeer veel en zeer weinig. Er zit geen structuur in dat hoofdstuk. Er zit veel wollig en vooral veel zeer verwarrend taalgebruik in, wat natuurlijk de geloofwaardigheid niet bevordert van wat is neergeschreven.

Ik verklaar me nader. Er is enerzijds de inleiding op het regeerakkoord, waar inzake 'meer Vlaanderen' in algemene termen wordt verwezen naar de resoluties inzake de staatshervorming van maart 1999. De heer De Wever vond de geactualiseerde versie zo schitterend, maar hij weet even goed als ik dat zelfs de geactualiseerde resolutie inhoudelijk veel minder duidelijk is dan de resoluties die in 1999 in dit parlement zijn goedgekeurd.

Dan is er in het regeerakkoord het eigenlijke hoofdstuk 'meer Vlaanderen' waar we – en ik wil niet denigrerend doen – een soort boodschappenlijstje krijgen met specifieke hervormingen. De vraag is, mijnheer de minister-president, wat er nu essentieel is. Gaat het nu over die inleiding, waar men in algemene termen verwijst naar de resoluties, of gaat het effectief over het boodschappenlijstje? Wat wilt u realiseren? Het is allemaal bijzonder onduidelijk, en na de betogen van bepaalde fractievoorzitters of –voorzitsters tijdens het debat van deze ochtend is ook niet helemaal duidelijk geworden wat de meerderheid nu in feite qua staatshervorming wil realiseren in de komende 5 jaar.

Ik geef een voorbeeld. In de resoluties van 1999 staat dat men wilde komen tot de volledige overheveling van de bevoegdheid inzake de personenbelasting en stond ook de mogelijkheid ingeschreven om op de vennootschapsbelasting, die federaal zou blijven, een soort afcentiemen in te voeren. Gaat het daarover? Is het dat wat u op termijn wilt realiseren? Als ik dan echter hoofdstuk 16 lees, staat daar wat fiscale autonomie betreft alleen het volgende: 'De Vlaamse regering onderzoekt op welke manier ze de volledige bevoegdheid over haar gewestbelastingen, inclusief de inning, efficiënt kan opnemen'. Onduidelijkheid troef, mijnheer de minister-president en dames en heren van de meerderheid. U hebt trouwens dat boodschappenlijstje van hoofdstuk 16 bijna letterlijk overgenomen uit het regeerakkoord van 1999. Bijna, zeg ik, want ik geef een ander voorbeeld om aan te tonen hoe onduidelijk het geheel wel is wat dit betreft. Ik denk bijvoorbeeld aan de mogelijkheid tot exploitatie van de spoorinfrastructuur, wat er in

1999 in stond, maar nu niet. Nu gaat het over 'de volwaardige aanwezigheid van de gewesten in het bestuur van de NMBS'. Mijnheer de minister-president, wat wilt u eigenlijk? Moeten we terugblikken op de inleiding, waarin naar de resoluties van 1999 wordt verwezen en bijgevolg voor de overheveling van de spoorweginfrastructuur en –exploitatie wordt gepleit? We beschikken eigenlijk over drie varianten op eenzelfde thema. Ik weet niet meer hoe het zit. U zou op dit vlak eens wat duidelijkheid moeten scheppen.

Het wordt pas helemaal cynisch als we naar de passages over Brussel kijken. De nieuwe regering opteert voor de tweetaligheid van ambtenaren in plaats van de tweetaligheid van diensten. Op zich is dit een goed principe. U moet me wel eens uitleggen waarom u en uw coalitiepartners in Brussel een regeerakkoord hebben gesloten waarin zelfs het onwettelijke taalhoffelijkheidsakkoord, dat steeds van de toekomstige tweetaligheid van de ambtenaren is uitgegaan, overboord wordt gegooid en het principe van de tweetaligheid van de diensten weer wordt ingevoerd.

Op die manier is het natuurlijk gemakkelijk. Op het Brussels en op het Vlaams niveau neemt u totaal andere standpunten in. U moet me eens tonen waar de coherentie schuilt. Mijns inziens is er absoluut geen sprake van een coherente visie op de verdere staatshervorming. Er is geen coherentie visie op de bevoegdheden die u naar het Vlaams niveau wilt overhevelen of op het beleid dat u op dit vlak wilt voeren.

Mijnheer de minister-president, ik weet wel wat u zeker niet wilt realiseren. Het centrale Belgische dossier, de miljardentransfer van Vlaanderen naar Wallonië, wilt u niet aanpakken. Wie dit punt naar voren schuift, is allicht een adept van wat u gisteren het collectief egoïsme hebt genoemd. Deze term is zo uit het jargon van de PS geplukt. Wat de transfers betreft, moeten we het stellen met de obligate passus dat de solidariteitsmechanismen transparant moeten zijn.

In 1991 ben ik federaal volksvertegenwoordiger geworden, en in 1995 ben ik Vlaams volksvertegenwoordiger geworden. Sinds 1991 heb ik niets anders gehoord: de solidariteitsmechanismen zouden objectief, transparant en omkeerbaar moeten zijn. Van die transparantie is evenwel geen bal in huis gekomen. De transfers vinden elk jaar opnieuw plaats. Hoewel een studie van de KBC dit vorig jaar zou hebben aangetoond, nemen de

Van Hauthem

transfers helemaal niet af. Het minister Peeters verre van onbekende VOKA heeft vorig jaar expliciet gezegd dat het zo niet verder kan en dat we een actieplan nodig hebben om de transfers af te bouwen.

Niet enkel met betrekking tot uw bedoelingen inzake de staatshervorming kunnen we enkel koffiedik kijken, hetzelfde geldt voor de strategie die u wil hanteren. Ik stel momenteel vast dat het zogenaamde Forum, waartegen minister Bourgeois en uzelf in de Kamer van Volksvertegenwoordigers zo hebben gefulmineerd, nu blijkbaar een aanvaardbaar gespreksforum is geworden. Deze vergaarbak van de diepste communautaire verzuchtingen dreigt evenwel een vergeetput te worden. Plots blijkt het vermaledijde Forum de geschikte plaats om een communautair gesprek aan te knopen. Noch inhoudelijk, noch strategisch zie ik op dit vlak een visie. Er is al gezegd dat we niet met de fanfare op kop het bos mogen intrekken. Ik stel vast dat er geen fanfare is, laat staan een partituur.

Mijnheer de minister-president, ik weet dat u het persoonlijk liever anders had gezien. Zoals mijn fractievoorzitter reeds heeft gezegd, bent u op dit vlak de gijzelaar van de sp.a en van de VLD. In de aanloop naar de voorbije verkiezingen hebben uw partij en haar kartelpartner het communautaire gaspedaal fors ingedrukt. De coalitiepartners die ondertussen aan boord zijn geklommen, staan met alle macht op de rem. Ze willen vermijden dat u de federale coalitie te veel in de wielen rijdt.

Dit heeft niets met het conflictmodel als dusdanig te maken. Iedereen weet wat wij willen : wij willen een onafhankelijk Vlaanderen. Daar is niets mis mee. Wij gaan niet uit van een conflict. Wij willen weg van het conflictmodel waar we al decennialang mee worden geconfronteerd. Elke staatshervorming betekende het oplossen of proberen verhelpen van conflicten.

De voorzitter : Mevrouw Ceysens heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens : Ik wil dat hierover geen enkel misverstand bestaat. Mijnheer Van Hauthem, u zegt dat jullie separatisten zijn. Wij zijn dat niet. Wij zijn voor de overheveling van heel wat bevoegdheden naar Vlaanderen, maar in een overlegmodel, niet in een conflictmodel. Die manier van werken onderscheidt ons. We willen meer bevoegdheden, maar zijn geen separatisten. We willen overleg, geen conflict.

De heer Joris Van Hauthem : Als iemand ‘neen’ zegt, is het dus ‘neen’. Dan blijven de bevoegdheden wensdromen. Mevrouw Ceysens, u zit in het conflictmodel. Wij willen uit het conflictmodel waarin we al decennialang zitten. Ik heb de indruk dat u begint te lijden aan het Stockholm-syndroom, waarbij de gegijzelde sympathie krijgt voor de gijzelnemer. Wij willen weg uit dit systeem.

Mevrouw Ceysens, u volgt nog altijd de logica van het Belgische federalisme, dat als enig resultaat heeft gehad dat de meerderheid politiek geneutraliseerd werd. Wij zijn de meerderheid in dit land en de vijf resoluties van 1999 konden rekenen op een grote meerderheid, maar ze kunnen niet worden uitgevoerd omdat één partner in onze democratie ‘neen’ zegt. U gaat het doen met overleg, en als dat overleg wordt gestaakt, is dat jammer voor wat we hier democratisch hebben beslist. Wij kiezen niet voor dat model : wij kiezen voor het Tsjecho-Slowaakse model en willen weg uit het conflictmodel.

Mijnheer de minister-president, qua staatshervorming hebt u geen coherente visie, noch inhoudelijk, noch strategisch. Er is geen enkele resultaatsverbintenis. Zonder resultaatsverbintenis is dit onderdeel van uw regeerakkoord compleet ongeloofwaardig. (*Applaus bij het Vlaams Blok*)

De voorzitter : De heer Dedecker heeft het woord.

De heer Jean-Marie Dedecker (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal het kort houden, want ik hoor al magen knorren, het is prachtig weer en de Tour de France moet nog starten. Ik heb al een vijftal jaar ervaring in de politiek : als je het tegenwoordig niet bondig kunt zeggen, zeg je het beter niet.

Mijnheer de minister-president, ik zal het niet hebben over de inhoud van het regeerakkoord, omdat ik het een mooi document vind. Sommigen kunnen zeggen dat het wollig is, maar op een dergelijk beperkt aantal pagina's mag het wollig zijn.

Ik heb geluisterd naar alle fractieleiders, en iedereen vond zijn draad terug in het document. De ene vond er een rode draad in, wij vonden er een blauwe draad in. Er was ook een oranje draad. Mijnheer Dewinter, ik heb er geen zwarte draad in gevonden, want dat is de kleur van de lijkwade, en die wens ik nog altijd niemand toe. Mijnheer de minister-president, er zit draad genoeg in om er een mooi tapijt van te weven. Hopelijk wordt het

Dedecker

geen voetmat, en kunt u van het lappendeken een mooi wandtapijt maken.

Ik heb in de krant gelezen dat u van uw partij de gele trui hebt gekregen. Er zat genoeg gele draad in om van uw partij de gele trui te krijgen. Van mij krijgt u die nog niet, omdat het een trui is die wel een tijd kan worden gedragen, maar die maar wordt uitgereikt aan het einde van de rit. We zijn nog maar net vertrokken, en ik vermoed dat het een redelijk moeilijke rit wordt. Na de proloog wordt een gele trui gegeven, maar het is moeilijk om die te houden. In de Tour de France wordt ook rekening gehouden met de hematocrietwaarde. We moeten ook opletten voor de 'hypocrietwaarde'.

Ik neem vandaag het woord omdat hier werd gezegd dat we 13 juni vergeten zijn. Wel collega's, ik ben 13 juni niet vergeten. Ik heb angst om over te gaan tot de orde van de dag. Op 12 december vorig jaar om 4.30 uur 's morgens zei een goede collega van me : 'Pas op, op 14 juni moeten jullie niet komen janken wanneer het voor de twaalfde keer zwarte zondag is.' Daarom wil ik het hier hebben over bepaalde zaken die op mijn lever liggen.

Een van de zaken die op mijn lever ligt is het feit dat men het parlement op zijn waarde moet nemen. Mijnheer de voorzitter, u bent daar zeer goed mee begonnen. U hebt gezegd dat het parlement zo sterk is als haar leden het willen maken. Ik heb altijd angst voor minachting van de democratie. Wij zijn de heer Di Rupo niet gevolgd die in het Waals Parlement heeft gezegd dat de CdH de verkiezingen heeft gewonnen, en ook zijn partij, zodat zij de regering moeten vormen. Wij hebben het omgekeerde gedaan. We hebben gezegd : we gaan ervoor met een tripartite, met alle risico's van dien.

Ik zou dan toch graag hebben dat de ministers er zich van bewust zijn dat de job van minister geen interimjobke is. De persoon die ik nu viseer, is jammer genoeg niet aanwezig. U weet dat sport me na aan het hart ligt. Ik heb vandaag de zesde minister van sport op 6 jaar tijd ontmoet. Ik vind dat de maatschappij beter verdient dan dit. Het kan niet dat men wat heen en weer loopt, men moet die job invullen. Voor sommigen is het nu een herexamen. Ik hoop dat de bewuste persoon dit herexamen met beide handen aanpakt en het met voldoening aflegt.

Kartels, wat men er ook van denkt, vind ik nog altijd kunstmatige vehikels die bepaalde mensen een

uitvoerende macht geven die ze anders niet zouden hebben. Ik geef hen het voordeel van de twijfel, het is aan hen om zich de komende 5 jaar te bewijzen.

Wat me nog het meeste dwars zit, is dat men ministers zoekt buiten deze vergadering. Ik vind dit een aanfluiting van de democratie, en ik vind niet dat ons land in zo'n grote crisis verkeert dat men technuten moet zoeken buiten deze vergadering om de functie in te vullen waarvoor hier mensen gelegitimeerd verkozen zijn door het volk. Minister Peeters, u kent me genoeg om te weten dat ik dit niet persoonlijk bedoel. Ik kom uit de sportwereld, maar niet uit de voetbalwereld waar men meestal de man speelt en minder de bal. Aan de heer Dewinter kan ik zeggen dat Portugal ook heel veel vedetten in zijn rangen heeft, maar over het voetbal kunnen we achteraf nog discussiëren.

Ik vind dat we nu een stap terugzetten naar de verzuiling, en ik heb het daar moeilijk mee. Minister Peeters, NCMV heeft zoveel moeite gedaan om zijn imago te veranderen en om de naam Unizo te krijgen, maar achteraf moeten we vaststellen dat het een vehikel was van de CVP en CD&V. Dit is mijn persoonlijke mening.

De tripartite is een gevaarlijke democratische onderneming, vooral bij het nemen van besluiten. Mijnheer Dewinter, driehoeksverhoudingen – ik spreek niet uit ondervinding, het is van horen zeggen – leiden meestal niet tot een partouze, maar tot een vechtscheiding. De regering heeft er een zeer grote verantwoordelijkheid in dat dit niet zou gebeuren. Ze heeft als uitvoerende macht de verantwoordelijkheid om dit te bewijzen. Er is nog nooit zo'n meerderheid geweest in dit halfroond. Het is aan de regering om die zoveelste zwarte zondag te vermijden.

Ik weet, mijnheer de minister-president, dat u van sport houdt, uw zoon is ook een berucht wielrenner. Ik weet niet of hij ooit een gele trui zal krijgen, maar zijn vader heeft hem al gekregen in de politiek. Ik ben geen aanhanger van Pierre de Coubertin, niet omdat hij een baron was, maar omdat hij zei dat deelnemen belangrijker is dan winnen. Ik waarschuw u, u hebt het recht niet om te mislukken en om de dertiende keer op rij een zwarte zondag te laten plaatsvinden. Deelnemen is deze keer niet belangrijker dan winnen, winnen is belangrijker in deze zaak. U krijgt mijn volle steun, maar als democraat zal ik zeer sceptisch toekijken. (*Applaus bij de VLD*)

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 13 uur.*
